

வள்ளுவர் வாய்மொழி மாண்பு

✓ 2594.

91080

JPL

C2594

ஆசிரியர்:

தரு. வெ. ஐயம்பிள்ளை அவர்கள்

Blue

வள்ளுவர் வாய்மொழி மாண்பு

PUBLIC LIBRARY
JAFFNA

91080

எழுதியவர்:

திரு. வெ. ஐ ய ம் பி ள் னை

(ஆசிரியர், மணிவாசக வித்தியாசாலை)

காரைநகர்

இவர் அகில இலங்கைத் திருக்குறட் போட்டியில்
இரண்டாவது பரிசுபெற்றவர்.

2594c.c

தேசிய நூலகப் பிரிவு
காரைநகர நூலக சேவை
யு. ம்ப்பாணம்.

1956.

விலை ரூபா 1-50.

சுவா. 20

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	பிழை.	திருத்தம்.
13.	சிறந்திருந்தாலால்	சிறந்திருந்தமையால்
18.	திருகுறள்	திருக்குறள்
19. 21, 23, 25, 27, 29	திருவள்ளுவர் (தலையங்கம்)	திருக்குறள் (தலையங்கம்)
37.	ஒன்பதும்	ஒன்பது
47.	நான்மணி	நான்மணி
80.	உவமையாகவின்	உவமையாகவின்

நூன் முகம்.

91080

வள்ளுவர் வாய்மொழி மாண்பு எனனும் இந் நூல் ஏழு அங்கங்கள் கொண்டது. முதலில் நூலாசிரியராகிய திருவள்ளுவர் வரலாறும் அவரது பெருமையும் கூறப்பட்டது அடுத்தபடியாகத் திருக்குறளின் மாண்பு பொதுவாக விளக்கப்பட்டது, மூன்றாவது அங்கத்தில் உரையாசிரியர் பதினமூன்று சிறந்த உரையாசிரியராகிய பரிமேலழகர் வரலாறும், அவர் உரைத்திறனை விளக்கச் சில உதாரணங்களும் காட்டப்பட்டன. இந்நூலைக் கற்கும்போது ஒரு பொருளைக் கூறுகையில் இன்னொரு பொருளைக் கூறிச் செல்லும் போக்கை இடையிடையே காணலாம். அவ்வாறு அமைந்த குறள்கள் சில தெரிந்து தொகுத்து, 'ஒரு குறளில் இரு செய்திகள்' என்று நான்காவது அங்கமாக அமைக்கப் பெற்றது. இனி நாயனார், சாதாரணமாக நாம்காணும் மிருகம் பறவை இவற்றின் இயல்பினால், சிறந்த நீதிகளை இடையிடையே விளக்குகின்றார். இதனை 'உவமையினால் நீதி' என்ற ஐந்தாவது அங்கத்தில் காணலாம். சில குறள்களின் பொருளை விளக்கப் பரிமேலழகர் அவற்றிற்கேற்ற கதைகளை உதாரணமாகக் காட்டியிருக்கிறார். அக்கதைகளை விரித்து எழுதி, 'குறள்கள் விளக்கும் கதைகள்' என ஆறாவது அங்கமாக விளங்குகிறது. புலவர்கள் தாம் இயற்றுகின்ற நூல்களில் அணிகள் அமைத்து அலங்கரிப்

பது வழக்கம். அவ்வாறு வள்ளுவரும் தாமியற்றிய
நூலில் அணிகள் அமைத்துள்ளார். இங்ஙனம்
அணிகள் அமைந்துள்ள குறள்கள் சில தொகுத்து
அவற்றை விளக்கி அணிகள் என்ற அங்கமாக
ஈற்றில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

அரிய நூல்களைக் கற்றுக் குற்றமற்றூரிடத்தும்,
அறிவின்மை உண்டு. ஆதலின் இந்நூலிலும்
குற்றங்கள் இருக்கக்கூடும். அவற்றைப் பொருட்
படுத்தாது குணங்களைக் கொண்டு இந்நூலை ஏற்
றுக் கொள்ளுமாறு அறிஞரை வேண்டுகின்றேன்.

“அரியகற் ருசற்றார் கண்ணும் தெரியங்கால்
இன்மை அரிதே வெளிற்று”

என்பது வள்ளுவர் வாக்கு.

காரைநகர்,

20-5-56.

வெ. ஐ.

2007

தமிழ் மறைக் கழகத் தலைவர், வித்துவான், பண்டிதர்.
திரு. கா. பொ. இரத்தினம், எம்.ஏ., பி.ஓ. எல்.

அவர்கள் அளித்த

மதிப்புரை

“உலகத்திலுள்ள இலக்கிய நூல்களுள்ளே திருக்குறளைப் போலச் சிறந்துயர்ந்த அறிவினைப் புகட்டும் நூல் வேறில்லை” என்பது அல்பேட்சுவைச் சர் எனும் சேர்மனியப் பேரறிஞர் தங்கூற்றாகும். இத்தகைய திருக்குறளைப் பல கோணத்திலிருந்து ஆராய்ந்தறிதற்கும், தாம் அறிந்தவற்றை வெளியிடுவதற்கும் அறிஞர்கள் பலர் இப்பொழுது முயல்வது மகிழ்ச்சிக்குரியது. ஆசிரியர் திரு. வெ. ஐயம்பிள்ளை அவர்களுடைய பெருமுயற்சியினால் “வள்ளுவர் வாய்மொழி மாண்பு” என்னும் இந்நூல் உருவாகியுள்ளது.

திரு. வெ. ஐயம்பிள்ளை அவர்கள் தமிழ் மறையில் மிகுந்த ஈடுபாடு உடையவர்; அதனைப் பலகாலும் பயின்றிற்புறுபவர். அவருடைய ஈடுபாடும், பயிற்சியும் இந்நூலைத் தோற்றுவித்துள்ள. தமிழ்ப் பெருமக்களின் ஆதரவு அவரை இன்னும் பல நூல்களின் ஆசிரியராக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. பொலிக அவர் தொண்டு! வாழ்க தமிழ் மறை!

கா. பொ. இரத்தினம்.

இரத்துமலானை,

20-4-56.

2.

உ ள் ளு ளை ற.

- I. திருவள்ளுவர்.
- II. திருக்குறள்.
- III. பரிமேலழகர்.
- IV. ஒரு குறளில் இரு செய்திகள்.
- V உவமையினால் நீதி
- VI. குறள்கள் விளக்கும் கதைகள்
- VII. அணிகள்.

வ ள் ளு வ ள் வாய்மொழி மாண்பு.

I தி ரு வ ள் ளு வ ள்

ஒரு நூலின் சிறப்பை அறியுமுன் அந்நூலை இயற்றிய ஆசிரியரின் வரலாறு அறியவேண்டியது அவசியமாகும். ஆகவே திருக்குறளைப் பற்றி ஆராயப் புகுமுன் அதனை இயற்றிய ஆசிரியரான திருவள்ளுவரைப் பற்றி அறிதல் வேண்டும். அவருடைய பிறப்பு சாதி, சமயம், தொழில் என்பவற்றைப் பற்றிய செய்திகள் பலவாறு நிலவுகின்றன. ஆதி என்னும் பெண்ணைப் பகவன் என்ற பிராமணர் மணந்தனர். இவர்கட்கு ஓளவை, உப்பை, உறுவை, வள்ளி என்ற பெண்கள் நால்வரும் அதிகமான், கபிலர், வள்ளுவர் என்ற ஆண்கள் மூவரும்

பிள்ளைகளாக அவதரித்தனர். ஆதியும் பகவனும் தாங்கள் செய்துகொண்ட உறுதிப்படி எல்லாப் பிள்ளைகளையும் பிறந்த இடத்திலேயே விட்டுச் சென்றனர். மக்கள் எழுவரில் இளைஞராகப் பிறந்தார் திருவள்ளுவர் இவர் அவதரித்த இடம் திருமயிலாப்பூரென்பது. தாய் தந்தையரால் திருமயிலையில் விடப்பட்ட இவரை மகப்பேறில்லாத வேளாளனொருவன் கண்டெடுத்து வளர்த்தான்,

இவர் வளர்ந்து பருவம் வந்ததும் வாசுகி என்னும் கற்பிற் சிறந்த பெண்ணை மணந்து இல்லறம் நடத்தி வந்தார். இவருடைய மனைமாட்சி வசிட்டருடைய மனைமாட்சியோடொத்ததென உலகினர் புகழ்ந்தனர். இவரது கற்பின் திறத்தைக் குறித்துச் சிற்சில வரலாறுகள் வழங்குகின்றன. தனது தவம் சித்தியுற்றதா என்றறிய விரும்பித் தன்மீது எச்சமிட்ட ஒரு கொக்கைக் கண் விழித்துக் கொங்கண முனிவர் எரித்தனர். அவர் மயிலையில் வள்ளுவர் வீட்டுக்குப் பிச்சைக்குச் சென்றனர். அங்கே அப்போது மனைவியார் தமது பர்த்தாவுக்குத் தொண்டு செய்து கொண்டிருந்தார். பிச்சையிடத் தாமதித்ததால் கொங்கண முனிவர் கோபத்துடன் விழியை உருட்டிப் பார்த்தார். அப்போது வாசுகியார் அந்த முனிவரை நோக்கிக் “கொக்கென்று நினைத்தாயோ கொங்கணவா” என்று கேட்க, முனிவர் திடுக்கிட்டு அவருடைய கற்பின் திண்மையை மெச்சினரென ஒரு வரலாறு உண்டு. கடைசியாக மனைவியார் துஞ்சியபோது வள்ளுவர்,

“அடிசிற் கினியானை அன்புடை யானைப்
படிசொற் பழிநாணு வானை — அடிவருடிப்
பின்தூங்கி முன்னுணரும் பேதையை யான்பிரிந்தால்
என்தூங்கும் கண்க ளெனக்கு”

எனப் புலம்பிய வெண்பாவாலும், அவர் மனை
மாட்சி நன்கு புலப்படும்.

திருவள்ளுவர் காலம் மதுரையில் கடைச் சங்கம் இருந்த காலமென்று அவர் சரித்திரத்தால் தெரிகிறது. இது இற்றைக்கு ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் வருடத்துக்கு முன்னாகும். சரித்திர ஆராய்ச்சியுடையார் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலிய நூல்களின் ஆதாரத்தினாலும் பிறவாற்றாலும் திருவள்ளுவர் கி. பி முதலாற்றாண்டில் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பர்.

வள்ளுவரது குலத்தைப் பற்றிப் பலரும் பலவாறுகக் கூறுவர் துணிந்து இன்ன குலத்தவர் என்று சொல்லுதற்குத் தக்க ஆதாரமில்லை. யானைமேல் முரசறைத்து அரசன் ஆணை தெரிவிக்கும் வள்ளுவக் குலத்தாரால் வளர்க்கப் பெற்றுச் சிறப்படைந்தவராதலால் ‘வள்ளுவர்’ என்ற பெயர் வந்தது என்பர். வேறு சிலர் வண்மைக் குணமுடையராதல் பற்றி வந்ததென்பர். உரையாசிரியர் திருவள்ளுவர் என்பது காரணப் பெயராகக் கொள்ளாது இயற் பெயர் என்பர். இவர் மயிலாப்பூரில் “ஊரிலுள்ளவரொடு வாழாமல் ஊர்ப்புறஞ் சேரிசார்ந்து

தெள்ளு சொற் புலமை வாய்ந்து சேலைநெய் திருந்த வாற்றல் வள்ளுவர் என்றார் பல்லோர் வளமையோ னெ னலோராரே” என்றுங் கூறுவர்.

நாயரூரது தொழில் நெய்தற்றொழிலாகும், “செய்யுந் தொழிலெல்லாஞ் சீர்தூக்கிப் பார்க்குங் கால் நெய்யுந் தொழிலுக்கு நிகரில்லை” என்றபடி, எல்லாத் தொழிலையும் ஆராய்ந்து பார்த்து நெய்யுந் தொழிலே எல்லாத் தொழிலிலும் சிறப்புடையது எனத் தெரிந்து தமது தொழிலாகக் கொண்டார். “நாவி லிழைநக்கி நூல்நெருடு மேழை யறிவேனோ குழை நக்கும் பிஞ்ஞுகன்றன் கூத்து” என்ற செய் யுளில் தம்மையே கூறியதாக வருதலால் நெய்தற் றொழிலே தமது தொழிலாகக் கொண்டவர் என்பதை நிச்சயமாக அறியலாம்.

இவரது மதம் இன்னதென்று எவ்விதத்திலும் நன்கு விளங்கவில்லை இவரைச் சைவரென்றும், வைணவரென்றும், பௌத்தரென்றும், சமணரென் றும் அவ்வவ் வகுப்பினர் கூறுகின்றனர்.

“ஐந்தவித்தா னுற்றல் அகல்விசும்பு ளார்கோமா னிந்திரனே சாலுங் கரி.”

என்றும்,

“மறப்பினும் ஒத்துக் கொளலாகும் பார்ப்பான் பிறப்பொழுக்கம் குன்றக் கெடும்.”

என்றும்,

“அந்தணர் நூற்கும் அறத்திற்கும் ஆதியா
நின்றது மன்னவன் கோல்”

என்றும்,

“ஆபயன் குன்றும் அறுதொழிலோர் நூன்மறப்பர்
காவலன் காவா னெனின்”.

என்றும் வருவனவற்றால் பொதுவாக இவர்
சைவசமயத்தவர் என்று கூறுவர். இனி அறத்துப்
பாவில் முதற் குறளாகிய ‘அகர முதல’ என்பதில்
பகவன் என விஷ்ணுவுக்குரிய நாமத்தை உரைத்த
மையாலும், பொருட்பாவில் மடியைப் பற்றிக்
கூறும்போது,

‘மடியிலா மன்னவ னெய்தும் அடியளந்தான்
தாஅய தெல்லா மொருங்கு’.

என ஞாலமளந்த திருமாலின் நாமம் குறித்த
மையாலும், காமத்துப் பாலில்

“தாம் வீழ்வார் மென்றோள் துயிலின் இனிதுகொல்
தாமரைக் கண்ணு னுலகு”.

என அவரது நாமத்தையே குறித்தலாலும் வை
ணவ மதத்தினர் வள்ளுவரை வைணவ மதத்தினர்
என்று கூறுவர். “மலர் மிசையேகிஞன்” “வேண்
டுதல் வேண்டாமையிலான்” “பொறி வாயிலைந்த
வித்தான்” என்று புத்த தேவனது பெயர்களைக்
கூறிக் கடவுள் வாழ்த்துக் கூறியிருப்பதாலும், புத்த

சமய நூலாகிய திரிபிடகத்தில் விதித்த விரதங்க ளையே, துறவறவியலில் துறவிகட்கு விதித்துக் கூறியிருப்பதாலும் பௌத்தர் வள்ளுவரைப் பௌத்த சமயத்தவர் என்று கூறுவர். உரையாசிரியராகிய பரிமேலழகர் “எல்லா நூல்களிலும் நல்லன எடுத்து எல்லார்க்கும் பொதுப்படக் கூறுதல் இவர்க்கியல்பு” என்று ஓரிடத்தில் கூறியுள்ளார். “நன்றென எப்பாலவரும் இயைபவே வள்ளுவனார் முப்பால் மொழிந்த மொழி” என்று, கல்லாடர் என்ற புலவர் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். ஆகையால் இவரை சகல சமயங்கட்கும் பொதுவானவர் என்று கொள்ளலே பொருத்தமுடையது.

இவருக்கு இவரது ஆற்றலும் பெருமையும் நோக்கி திருவள்ளுவர், நாயனார், தேவர், முதற்பாவலர். தெய்வப்புலவர், நான்முகனார், மாதானுபங்கி, செந்நாப் போதார், பெரு நாவலர், பொய்யில் புலவர் எனப் பல பெயர்கள் வழங்கி வருகின்றன பல இடங்களிலும் புலப்படாதிருந்த நல்ல பொருள்களை யெல்லாம் மக்கள் எளிதில் அறிந்து உய்யுமாறு தொகுத்து அருள் செய்தவராதலால் வள்ளுவர் என்ற பெயராயது என்பர். திரு என்பது உயர்வைக் குறிக்கும் அடை மொழியாகும். நாயனார் என்பது திருக்குறள் வாயிலாக மக்களை நன்னெறியிற் செல்லுமாறு நடத்தும் முதன்மை பெற்றவர் என்னுங் கருத்தமைந்தது பிற புலவர்களெல்லாம் எடுத்துச் சொல்ல முடியாத அரிய விஷயங்களை யெல்லாம் மக்கள் எளி

தில் அறியுமாறு அருளிச் செய்ததினால் தேவர் என்ற பெயர் பெற்றார். தேவர் என்பதற்குத் தெய்வத் தன்மை உடையவர் என்பது அர்த்தமாகும். முழு துணர்வால் சொற் பொருள் தெரிந்து, நூல் செய்து புலவர்கள் யாவருள்ளும் மேலாய் முதன்மை பெற்றுச் சிறந்திருந்தாலால் முதற் பாவலர் எனப்பட்டார். முதற் பாவலர் முதன்மையாகிய பாவலர் என்பதாம். ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் “முப்பான் மொழிந்த முதற் பாவலரொப்பா, ரெப்பா வலரினு மில்” என்று புகழ்ந்து பாடியமை இங்கு கவனிக்கத் தக்கது. தெய்வப் புலவர் தெய்வத் தன்மை பொருந்திய அறிவுடையவர். தெய்வப் புலமையாவது பிறர் மாட்டு கற்றற் காரணமாகப் புலமை பெறுது இயல்பாகவே புலமை நிரம்பப் பெறுதல். நான்முகனார் என்பதற்கு பிரமனது அம்சமாகப் பிறந்தவர் என்பது கருத்தாகும். வட மொழியில் வேதத்தை அருளிய நான்முகனே திருவள்ளுவராக அவதரித்துத் தென் மொழியில் அக்கருத்துக்களை முப்பாலாகத் தந்தமையின் நான்முகன் எனப்பட்டார். உக்கிரப் பெருவழுதியார் என்னும் புலவர் “நான் மறையின் மெய்ப்பொருளை முப்பொருளா நான்முகத்தோன் றுன் மறைந்து வள்ளுவனாய்த் தந்துரைத்த—நுன்முறையை” என்று கூறியமை இங்கு கவனித்தற் பாலது மாதானுபங்கி என்பதற்கு மாதாவைப் போலும் ஒழுக்கினன் என்பது பொருள். தாய் தனது பிள்ளையிடத்து அன்புடையவள் போன்று இவர் உலகத்தார்க்கு முப்பாலைத் தண்ணளியால் சுரந்தருளினார். செம்மை

3.

2594C2

வாய்ந்த நாவாகிய மலரையுடையார் என்பது செந்நாப் போதார் என்பதன் பொருளாகும். அவர் தாம் கூறிவதை யாவரும் நன்றென ஒப்புக் கொள்ளுமாறு தேன் போல் இனிக்கக் கூறுதலால், அவரது நாமலராக உருவசிக்கப் பட்டது. பெரு நாவலர் என்பதற்கு பிறர்க்கு இல்லாத நா வன்மையுடையவர் என்பது பொருள். நாவன்மையாவது நட்பினரே யன்றிப் பகைவரும் விரும்பி யேற்றுக் கொள்ளுமாறு சொல்லுஞ் சொல் வன்மையாம். கௌணியனார் என்னும் புலவர் “நா ப்புலமை வள்ளுவனார்” என்று பாடியிருத்தல் இங்கே ஒப்ப நோக்கிப் பார்த்தற் குரியது. ஐயந் திரிபின்றி உள்ளதை உள்ளவாறு உலகத்தார்க்கு உணர்த்தினராதலின் பொய்யில் புலவன் என்ற பெயரும் உண்டாயிற்று. காரிக்கண்ணனார் என்னும் புலவரும் “மெய்யாய வேதப் பொருள் விளங்கப்—பொய்யாது தந்தான் உலகிற்கு” என்று பாடியிருக்கின்றார்.

தமிழுக்குக் கதியாவர் என்னும் வினாவிற்குக் கதி என்பதிலேயே விடை இருக்கும் விசித்திரம் மகிழ்ச்சியை ஊட்டுகின்றது. கதி என்னுஞ் சொல்லிலேயுள்ள **க** என்பது கம்பனையும், **தி** என்பது திருவள்ளுவரையும் குறிக்கின்றது. கம்பன் சிறந்த இலக்கியமாகிய கம்பராமாயணத்தையும், திருவள்ளுவர் சிறந்த நூலாகிய திருக்குறளையும் இயற்றித் தமிழ் மொழி சிறந்த மொழியாக இன்றும் நின்று நிலவுமாறு செயற்கரிய தொண்டாற்றி யிருக்கின்றனர். இதனாலேதான் இருவரையும் தமிழுக்குக் கதி

என்று கூறுகின்றனர். பிற்காலத்திலே வசித்த சுப்பிரமணிய பாரதியார் அவர்கள், பல புலவர்கள் இருந்த போதிலும், மூவரையே தெரிந்து புகழ்ந்து தமது பாட்டிலே பாடியுள்ளார். அவர்கள் யாவரெனின் கம்பன், வள்ளுவன், இளங்கோ என்னும் மூவருமாம். ‘யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப் போல் இளங்கோவைப்போல் யாங்கணுமே கண்டதில்லை; உண்மை வெறும் புகழ்ச்சியில்லை’ என்பது அவர் பாடிய பாட்டு. எனவே திருவள்ளுவரும் ஒருவராகத் தெரியப்பட்டார். புலவர் என்றால் திருவள்ளுவர் தான். மற்றையோர் புலவர் எனச் செப்ப முடியாதெனக் கருத்தமைய, மதுரைத் தமிழ் ஆசிரியர் செங்குன்றூர்க் கிழார்,

**‘புலவர் திருவள்ளுவரன்றிப் பூமேற்
சிலவர் புலவரெனச் செப்ப—னிலவு
பிறங்கொளிமா லைக்கும் பெயர்மாலை மற்றுங்
கறங்கிருண்மா லைக்கும் பெயர்’.**

என்று புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். நிலவால் விளங்குகிற அந்தியையும், இருளால் விளங்குகிற அந்தியையும் ஒரே தன்மையதான அந்தியென்று சொல்வது போல திருவள்ளுவரையும் மற்றைய புலவரையும் புலவர் என்று சொல்வது இருக்கும் என்று அழகாக உவமை முகத்தால் விளக்கியுள்ளார். உயர் வொப்பற்ற இவரது புலமையை நோக்குங்கால், மற்றையோர் புலமை அவ்வளவு சிறந்ததல்ல என்பது புலனாகும். ஒருவர் இல்லாத காலத்தே

அவரைப்பற்றி அறிவதற்கு உதவியாயுள்ளது எச்சம். எச்சம் என்பதற்கு மக்கள், புகழ் என்னும் இரு பொருளாகும்.

“தக்கார் தகவில ரென்ப தவரவ
ரெச்சத்தாற் காணப் படும்”.

என்னுங்குறளே அதற்குச் சான்றாகும். திருவள்ளுவரைப்பற்றி அறிவதானால் மக்களால் அறிவதற்கில்லை, ஆனால் அவர் இயற்றிய திருக்குறளைக் கொண்டறியலாம். திருக்குறளுக்குரிய பெருமையெல்லாம் திருவள்ளுவருக்கே உரியது. மக்களுக்கென ஒரு பொது மறையை அருளிய திருவள்ளுவரைத் ‘தமிழ் மணி’ என்று போற்றுகிறது, உலகுக்கு ஒளி விளக்கத் தமிழ் நாடு அளித்த ‘வான் மணி’ என்று போற்றுவோம். “வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து வான் புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு” என்றார் சுப்பிரமணிய பாரதியாரும்.

II

திருக்குறள்

திருவள்ளுவர் அருளிய திவ்விய நூல் திருக்குற ளாகும். பா, வெண்பா ஆசிரியப்பா வஞ்சிப்பா கலிப்பா என நான்கு வகைப்படும். அவற்றுள் வெண்பாவில் குறள் வெண்பா என்று ஒரு வகை யுண்டு. வெண்பாவிற்குரிய பொது விலக்கணம் பெற்று, இரண்டடியாய், ஈற்றடி முச்சீராயும், மற்றையவடி நான்கீராயும் பெற்றுவருவது குறள் வெண்பா எனப்படும். எல்லாப் பாக்களிலும் குறைந்த அடிகள் உடைமையால் குறள் எனப்பட்டது. திரு என்பது அதன் சிறப்பைக் குறிக்கும் அடைமொழி யாகும். ஆகவே திருக்குறள் என்பதற்குச் சிறப் பமைந்த, குறள் வெண்பாக்களால் அமைந்த நூல் என்பது கருத்தாகும். இந்நூல் தமிழ்ச் சங்கத்தில் அரங்கேற்றப் பெற்ற பொழுது, சங்கப் பலகை ஏனைய நூல்களைத்தள்ளிவிட்டு இந்நூலுக்கே இடங் கொடுத்தது.

இந்நூல் சங்கமருவிய பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் ஒன்றாகும். அப்பதினெட்டு நூல்களும் இவை யென்பதை,

“நாலடி நான்மணி நானூற்பு தைந்திணை முப்
பால்கடுகங் கோவை பழமொழி மாமுலம்

4.

இன்னிலைசொற் காஞ்சியோ டேலாதி யென்பவே
கைந்நிலைய வாங்கீழ்க் கணக்கு'.

என்பதனால் அறியலாம். முப்பால் என்றது திருக்குறள். இவைகள் பெரும்பாலும் நீதிகளையே போதிப்பன. இவற்றுள் திருகுறளே நீதி போதிக்கும் தலைசிறந்த நூலாகத் திகழ்கின்றது. இந்நூலுக்கு இதன் சிறப்பும் பெருமையும் நோக்கி, திருக்குறள், முப்பால், உத்தரவேதம், தெய்வநூல், திருவள்ளுவர், பொய்யாமொழி, வாயுறை வாழ்த்து, தமிழ்மறை, பொதுமறை, திருவள்ளுவப் பயன் என்ற பல பெயர்கள் வழங்குகின்றன. அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால் என்னும் மூன்று பால்களை யுடைமையால் முப்பால் எனப்பட்டது. வேதப்பொருளைத் தன்னகத்தே கொண்டு பின்தோன்றியமையின் உத்தரவேதம் என்றாயிற்று. எந்நூலிலும் இலாத மாட்சிமையுடையதாலும், தெய்வத்தின் அருளால் தோன்றிய நூலாதலாலும் தெய்வநூல் எனப்பட்டது. உள்ளதை உள்ளவாறு உணர்த்தி என்றும் பொய்யாதிருத்தல் காரணத்தான் பொய்யாமொழி என்றனர். உடற்குறுதியாயவற்றைச் செய்யும் மருந்து போல உயிர்க்கு உறுதியானவற்றைக் கூறுதலால் வாயுறை வாழ்த்து எனப் பெயர் பெற்றது. சிந்தைக்கினிய, செவிக்கினிய, வாய்க்கினிய வந்த வருவினைக்கு மாமருந்து என்ற பாட்டானும் விளங்கும். எவரும் எளிதில் அறியமுடியாத பொருளைத் தமிழால் உரைத்தமையால் தமிழ் வேதம் எனப்பட்டது. செயலுர் கொடுஞ் செங்கண்ணாரர் என்

னும் புலவர் வேதப் பொருளை விரகால் விரித்துலகோ ரோதத் தமிழா லுரை செய்தார் என்று பாடிய புகழ்ந்துரை இங்கே நினைத்தற்குரியது. நான்கு வருணத்தாரும் ஒதுதற்குரிய பொதுவியல்பு அமைந்த காரணத்தான் பொதுமறை என்றாயிற்று. வெள்ளி வீதியார் என்னும் புலவர் இதனாலேயே “செய்யா மொழிக்கும் திருவள்ளுவர் மொழிந்த பொய்யா மொழிக்கும் பொருளென்றே—செய்யா வதற்குரிய ரந்தணரே யாராயினேனை யிதற்குரியா ரல்லாதாரில்” என்று புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். திருவள்ளுவராற் செய்யப்பட்ட பயனிறைந்த நூலாதலால் திருவள்ளுவப் பயன் என்ற பெயரும் இதற்குண்டு.

தமிழுக்கே சிறப்பாக அமைந்தது திருக்குறள் என்பது, “அகர முதல” என்று தமிழ் எழுத்துக் களுள் முதலாய அகரத்தில் தொடங்கி “ஊடுதல் காமத்திற் கின்ப மதற்கின்பம் கூடி முயங்கப் பெறின” என்று ஈருகிய அகரத்தில் முடித்தமையால் பெறப்படுகின்றது. தமிழ் நூல்களில் சிறந்தன என்று சில நூல்களைத் தெரிந்து எடுத்துச் செய்யுட்களால் தெரிவிக்கின்றனர்.

**தேவர் குறளும் திருநான் மறைமுடிவும்
மூவர் தமிழும் முனிமொழியும்—கோவை
திருவா சகமுந் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவா சகமென்றுணர்.**

என்பது ஓளவையார் இயற்றிய நல்வழிச் செய்யுளில் ஒன்றாகும். இதில் குறள், வேதாந்தம், தேவாரம், முனிமொழி, திருக்கோவையார், திருவாசகம்,

திருமந்திரம் என்னும் ஏழு நூல்களும் ஒரே பொருளையே கூறுவன எனப் பாடப்பட்டிருக்கிறது. இதில் குறள் தலைமை பெற்று விளங்குகிறது.

வள்ளுவர் நூலன்பர் திருவாசகந் தொல்காப்பியமே தெள்ளுபரி மேலழகன் செய்தவுரை—ஒள்ளியசீர்த் தொண்டர் புராணந் தொகுசித்தி யோராறுந் தண்டமிழின் மேலாந் தரம்.

என்பது ஒரு பெரியார் வாக்கு. திருக்குறள், திருவாசகம், தொல்காப்பியம், பரிமேலழகருரை, தொண்டர் புராணம், சிவஞான சித்தியார் என்ற ஆறு நூல்களும் தமிழில் மேலாய நூல்களாம். இவற்றுள் வள்ளுவர் நூல் அதன் சிறப்பு நோக்கி முதலில் கூறப்பட்டது.

திருத்தக்க மாமுனிசிந் தாமணி கம்பர்
விருத்தக் கவித்திறமும் வேண்டேம்—உருத்தக்க
கொங்குவேண் மாக்கதையைக் கூறேங் குறளணுகேம்
எங்கெழிலென் ஞாயிறெமக்கு.

இதில் சிறப்பித்த நூல்கள் நான்கு. சீவகசிந்தாமணி, கம்பராமாயணம், பெருங்கதை, திருக்குறள் என்னும் இவற்றுள் திருக்குறள் முடிபாக விளங்குகின்றது.

பிற நூல்களில் விளங்காத விடயங்கள் “தொல்காப்பியந் திருவள்ளுவர் கோவையார் மூன்றினும் முழங்கும்” என்று இலக்கணக் கொத்துடையார் பாராட்டுகிறார். அவர் கூறும் மூன்று நூல்களுள் திருக்குறள் நடுநாயகமாக உள்ளது “நாலும் இரண்டும் சொல்லுக்குறுதி” என்னும் பழமொழியில் நாலடியாரும் குறளும் குறிக்கப்படுகின்றன. இவ்

விரண்டிலும் குறள் ஒன்றாக அமைந்துள்ளது. இத்தகைய பெருஞ் சிறப்பை வேறு எந்த நூல்தான் பெற்று விளங்குகிறது?

ஒரு காலத்திலே எழுதப்படுகின்ற நூல் அக்காலத்திலே வாழும் மனிதர்க்குப் பயன்படக் கூடியதாயும் அவரது கருத்துக்கு இணங்கியதாயும் இருக்கும். காலஞ்செல்ல அக்காலத்திலே யுள்ளவர் கருத்துக்கு மாறாததாயும் பயனில்லாததாயும் இருக்கக்காண்கிறோம். அதனாலே அந்நூல் அவர்களால் கற்கப்படாமல் அழிந்தொழிந்து போகின்றது. ஆனால் திருவள்ளுவர் இயற்றிய திருக்குறள் இறந்தகாலம் நிகழ்காலம் வருங்காலம் ஆகிய மூன்று காலத்திலுமுள்ளார் ஏற்றுக் கற்றற்குரிய சிறந்த நூலாகத் திகழ்கின்றது. ஆகவே முக்காலத்திற்கும் பொதுவாய சிறந்த உண்மைகளைக் கொண்டிருத்தலால் எக்காலத்திற்கும் பொதுவாய நூலென்று கொள்ளவேண்டும்.

சில நூல்கள் ஒரு குலத்துக்கு ஒரு நீதி கூறுவன. ஆனால் திருக்குறளில் அப்படியான சாதியேறுபாடு காண்பதரிது. இதனை மனோன்மணியத்தில் கூறிய “வள்ளுவர் செய் திருக்குறளை மறுவற நன்குணர்ந்தோர்கள் உள்ளுவரோ மனுவாதி ஒரு குலத்துக்கு ஒரு நீதி” என்ற வாக்கால் அறியலாம். திருவள்ளுவரது நூலைப்படிப்போமானால் சாதி குலம் என்னும் சுழிப்பட்டுத் தடுமாறுகின்ற தன்மை அவரிடம் இல்லை என்பதை நாம் அறியலாம். தொழில் வேற்றுமையால் உலகில் பாகுபாடு உண்டேயன்றிப் பிறப்

பினால் பாகுபாடு இல்லை யென்பது அவருடைய கருத்து.

பிறப்பொக்கும் எல்லா வுயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா செய்தொழில் வேற்றுமை யான்.

என்ற குறளே குலத்தைப்பற்றி அவர் கொண்டிருக்கும் கருத்துக்குத் தக்க சான்றாகும். திருக்குறள் ஒரு சாதியினர்க்குச் சிறப்பாகச் செய்யப்பெற்ற நூலல்ல என்பதும் உலகத்து மக்கள் யாவர்க்கும் பொதுநூல் என்பது தெளிவு.

உலகத்திலே உள்ள சமயங்கள் பல. ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு கொள்கையுடையன. ஒரு சமயம் ஒரு பொருளைக் கூறுமாயின் மற்றச் சமயம் அதனை மறுக்கும். இன்னொரு சமயம் இரண்டினையும் மறுக்கும். ஒவ்வொரு சமயத்தாரும் தங்கள் சமயமே உண்மையென்றும், தங்கள் கொள்கையே சரியென்றும் வாதிடுவர். இவ்வாறு ஒன்றை ஒன்று ஒவ்வாத சமயங்கள் பல உண்டு. இவ்வாறு போர்விளைக்கும் சமயவாதிகளெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து ஒற்றுமையாகுமிடம் ஒன்றுண்டு. அதுதான் தெய்வநூலாகிய திருக்குறளாகும். இவர்கள் யாவரும் திருக்குறளைத் தத்தம் சமயநூல் என்று போற்றி மகிழ்கின்றனர். இவ்வுண்மையைக் கடைச்சங்கப் புலவரான கல்லாடரென்பார்,

ஒன்றே பொருளெனின் வேறென்ப வேறெனின்
அன்றென்ப ஆறு சமயத்தார்—நன்றென
எப்பாலவரும் இயைபவே வள்ளுவனார்
முப்பால் மொழிந்த மொழி.

என்று புகழ்ந்து பாடிய பாட்டால் அறியலாம். எனவே திருக்குறள் எம் மதத்தினர்க்கும் சம்மதமாய் சமயப் பொதுநூல் என்பது தெரிகிறது.

“அறம் பொருளின்பம் வீடு அடைதல் நூற்பயன்” என்ற படி நான்கு புருடார்த்தங்களையும் கூறும் நூலாகும் இது. வீடு துறவறவியலால் கூறப்படுகின்றது. மாணி பூதனார் என்னும் கடைச்சங்கப் புலவர்,

அறனறிந்தே மான்ற பொருளறிந்தே மின்பின்
திறனறிந்தேம் வீடு தெளிந்தேம்—மறனெறிந்த
வாளார் நெடுமாற வள்ளுவனார் தம்வாயாற்
கேளா தனவெல்லாங் கேட்டு.

என்று பாடியுள்ளார். இந்நூல் அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால், என்னும் மூன்று பாகுபாடுடையது. தருமத்தையுணர்த்தும் பாகம் அறத்துப்பாலாகும். அறத்துப்பால் பாயிரம், இல்லறவியல், துறவறவியல் என்னும் மூன்று பிரிவுடையது. பாயிரம் கடவுள் வாழ்த்து முதல் அறன் வலியுறுத்தல் ஈரூக நான்கு அதிகாரங்களை உடையது. இல்லாளோடு கூடி வாழ்தலைப் பற்றிக் கூறும் பாகம் இல்லறவியல் எனப்படும். இது இல்வாழ்க்கை முதல் புகழ் ஈரூக இருபது அதிகாரங்கள் கொண்டது. இனித்துறவறமாவது இல்லறத்தில் வழுவாது ஒழுகி அறிவுடையராய் பிறப்பை அஞ்சி வீடு பேற்றின் பொருட்டு துறந்தார்க்கு உரியது. அது விரதம் ஞானம் என இருவகைப்படும். விரதம் அருளுடைமை முதல் கொல்லாமை ஈரூக ஒன்பது அதி

தேசிய நூலகப் பிரிவு
மாநகர நூலக சேவை
யாழ்ப்பாணம்

காரங்கள் கொண்டது. விரதங்களின் பயனாக வீடு பயக்கும் உணர்வு உண்டாகும். அது ஞானம் எனப்படும் ஞானம் நிலையாமை முதல் அவாவறுத்தல் முடிய நான்கு அதிகாரங்கள் கொண்டது. ஊழ் அறம் பொருள் இரண்டற்கும் இடையில் தனியே நிற்பது. பொருளை யுணர்த்தும் பாகம் பொருட்பால் எனப்படும். இது அரசியல், அங்கவியல் ஒழிபியல் என மூன்று பாகுபாடுடையது. அரசனது இயல்பு கூறுவது அரசியலாகும். இதில் இறை மாட்சி தொடக்கம் இடுக்கணழியாமை முடிய இருபத்தைந்து அதிகாரங்கள் உண்டு. அரசனுக்குத் தேவையான அங்கங்களின் இயல்பு கூறும் பாகம் அங்கவியல் எனப்படும். இது அமைச்சு தொடக்கம் மருந்து ஈடுக முப்பத்திரண்டு அதிகாரங்கள் கொண்டது. இவ்வரசியலிலும் அங்கவியலிலும் கூறப்படாதவற்றின் இயல்பு கூறும் பாகம் ஒழிபியல் எனப்படும். இதில் குடிமை முதல் கயமை ஈடுக பதின்மூன்று அதிகாரங்கள் உண்டு. மூன்றாவது ஒரு காலத்து ஒரு பொருளான் ஐம்புலனும் நுகர்தற் சிறப்புடைத்தாய் இன்பத்தைக் கூறும் பாகம் காமத்துப் பாலாகும். இது களவியல் கற்பியல் என இருவகைத்து. எவ்வகையிலும் ஒத்த தலைவனும் தலைமகளும் பிறர் கொடுப்பவும் அடுப்பவுமின்றி விதிவசத்தால் தாமே எதிர்ப்பட்டு நிகழும் பாகம் கூறுவது களவியல் எனப்படும். இதில் தகையணங்குறுத்தல் முதல் அலரறிவுறுத்தல் முடிய ஏழு அதிகாரங்கள் உண்டு. கற்பைப் பற்றிக் கூறும் பாகம் கற்பியல் ஆகும். இது பிரிவாற்றாமை தொடக்கம்

ஊடலுவகை முடிய பதினெட்டு அதிகாரங்கள் கொண்டது. திருக்குறள் முழுவதிலும் நூற்று முப்பத்துமூன்று அதிகாரங்கள் உண்டு. ஒவ்வோர் அதிகாரமும் பத்துக் குறட்பாக்கள் கொண்டது. ஆகவே நூல் முழுவதும் ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்பது குறட்பாக்களையுடையது.

சங்கப் புலவர்களுள்ளே சீத்தலைச் சாத்தனார் என்றொரு புலவர் இருந்தார். அவரது இயற் பெயர் சாத்தனார் என்பது. பிற்காலத்திலே சீத்தலை என்னும் அடைமொழியை காரணத்தால் பெற்றுச் சீத்தலைச் சாத்தனார் என்று பெயர்பெற்றார். வியாபாரம் செய்த காரணத்தான் இவர் கலவாணிகன் சாத்தனார் என்ற சிறப்புப் பெயரும் பெற்றவர். இவரே தமிழில் சிறந்து விளங்கும் ஐம்பெருங்காப்பியங்களில் ஒன்றாகிய மணிமேகலை என்னும் பெருங்காப்பியத்தை இயற்றியவர். தமிழ் மொழியின்பால் மிகுந்த பற்றுடையவர். அதன் நயம் உணர்ந்து இன்புறும் இயல்புடையவர். தமிழ்க்கழகத்தில் இருந்து ஆராயுங்கால் சொற்பிழை பொருட்பிழை நூல்களில் காணும்போது, மனம் வருந்தி, தமிழுக்கு வந்த இழுக்கைத் தனக்கு வந்ததாக எண்ணிக் கையிலிருந்த எழுத்தாணியால் தலையில் குத்திக்கொள்வாராம். அதனால் அவரது தலை புண்பட்டு எப்போதும் குருதியும் சீயும் வடிந்து கொண்டேயிருந்தது. இக்காரணத்தாலேதான் இவருக்குச் சீத்தலைச் சாத்தனார் என்ற காரணப் பெயர் உண்டாயிற்று என்று

ஓர் கதையுண்டு. இவரது தலைக்குத்து திருவள்ளுவர் தமது நூலை அரங்கேற்றிய போது தீர்ந்தது ஏனெனில் அந்நூலிலே ஓர் பிழையும் இல்லாததால் தலையில் குத்திக்கொள்ளவில்லை. அவரது தலையும் பண்பட்டது. இக்கதையின் உண்மையை அக்காலத்துப் புலவரான மருத்துவன் தாமோதரனார்.

**சீந்திரீர்க் கண்டம் தெரிசுக்குத் தேன் அளாய்
மோந்தபின் யார்க்கும தலைக்குத்தில் — காந்தி
மலைக்குத்து மால்யானை வள்ளுவர் முப்பாலால்
தலைக்குத்துத் தீர்வுசாத் தற்கு**

என்று பாடியுள்ளார். சீந்திக் கொடியின் பாலும், சுக்கின்பாலும், தேன்பாலும் கலந்து மோந்தால் மண்டையிடி மாறும். அதுபோல அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால் ஆகிய முப்பாலுங்கலந்த திருக்குறளைக் கண்டபோது சாத்தனார் தலைக்குத்து ஒழிந்தது. தாமோதரனார் மருத்துவன் ஆனமையால் மருந்து நோய் இவற்றில் அனுபவமுடையர். தம் அனுபவத்தை உவமையாகக் கொண்டு திருக்குறளின் பெருமையைக் கூறியிருக்கின்றார்.

ஒரு காலத்தில் திருமால், குறுகிய வாமனனாய்த் தோன்றித் தனது இரண்டு அடிகளால் உலகமுழுவதையும் அளந்தார். இக்கதையை வள்ளுவர் பாடிய

**‘மடியிலா மன்னவ னெய்தும் அடியளந்தான்
தாய தெல்லா மொருங்கு’**

என்னும் குறளால் அறியலாம். ‘அடியளந்தான் தாயதெல்லாம்’ என்னும் தொடர் இக்கதையைக்

குறிக்கின்றது. இதுபோல இரு அடிகளால் அமைத்த குறட்பாக்களால் வள்ளுவரும் உலகத்திலுள்ள மக்கள் யாவரும் நினைப்பதெல்லாம் அளந்து கூறிவிட்டார். இக்கருத்தைத் தழுவிச் சங்ககாலப் புலவரான பரணர் என்னும் புலவர்,

**மாலுங் குறளாய் வளர்ந்திரண்டு மாணடியால்
ஞால முழுதும் நயந்தளந்தான் — வாலறிவின்
வள்ளுவரும் தங்குறள்வெண் பாவடியால் வையத்தார்
உள்ளுவவெல் லாமளந்தார் ஓர்ந்து.**

என்று புகழ்ந்து பாடியுள்ளார்.

ஓர் கிணற்றை எட்டிப் பார்க்கின்ற பொழுது நீரின் ஆழம் குறைவாகக் காணப்படும். இறங்கும் பொழுது முன் நாம் நினைத்ததிலும் பார்க்கக் கூடிய ஆழம் இருத்தலைக் காண்போம். அதுபோலத் திருக்குறளும் சிறிய பாக்களைக் கொண்டது. பார்ப்பதற்குச் சிறியது. மனனம் செய்வதற்கும் எளியது. ஆனால் அதன் பொருளை விரித்து விளங்கிக் கொண்டு போகும் போது உணர்தற்கு அரியதாகி ஆழமான கருத்துக்களையுடையது எனக் காண்போம். இக்கருத்தை அடக்கியே சங்கப் புலவரான மாங்குடி மருதனார் என்னும் புலவர்,

**ஓதற் கெளிதா யுணர்தற் கரிதாகி
வேதப் பொருளாய் மிகவிளங்கித் — தீதற்றோ
ருள்ளுதொ றுள்ளுதொ றுள்ள முருக்குமே
வள்ளுவர் வாய்மொழி மாண்பு.**

என்று அழகாகப் பாடியுள்ளார். வள்ளுவர் வாயினின்றுத் தோன்றிய திருக்குறளின் மாட்சியா

னது, அறிவிலே குற்றமற்றவர்களான பெரியோர் நினைக்குந்தோறும் நினைக்குந்தோறும் அவர்களுடைய மனத்தைக் கரைக்கும் எனவே முன் காணப்பட்ட பொருளிலும் பின் காணப்படும் பொருள் சிறந்தும் விரிந்தும் தோன்றும் என்பதாம்.

சமயவாதிகள் கூறும் விடயங்கள் எல்லாவற்றையும், அவற்றிலுள்ள கறையை நீக்கி, யாவருக்கும் பொதுவாகச் செய்து, மென்மையும் நயமும் பொருந்தச் சுவையூட்டி யாத்தனர். குலப்பெருமையை எடுத்தாண்டு, பின் ஒழுக்கப்பெருமையினையே மிகுத்துக்காட்டி குலப்பெருமையைக் குறைத்தார். அவருடைய மொழி பொய்யா மொழியே. அஃது என்றும் பொய்த்தல் இல்லை. அன்றும் உண்மை; இன்றும் உண்மை; இங்கும் உண்மை. மற்றுலகெங்கும் உண்மை. நாயனார் அருளிச் செய்த நூல் இரத்தினதீபம் போல்வது. அதன் ஒளி என்றும் நின்று நிலவுவது. ஒவ்வொரு குறளும் ஒவ்வொரு மாணிக்கம். அவை விலை மதிக்கலாகாதன. உணவுப் பொருளுக்குச் சுவையூட்டுவது போலவும், நுகர் பொருள்களுக்கு மணமூட்டுவது போலவும், புலவர்கள் திருக்குறளை இடையிடையே தங்கள் விடயங்களுக்குள்ளே சேர்த்துத்தம் விடயங்களுக்குச் சுவையும் மணமும் ஊட்டுவர். திருக்குறள் ஒன்று மாத்திரம் கற்றால் ஒருவனுக்குப் போதும். தமிழை அறியலாம்; உலகத்தை அறியலாம்; வாழ்க்கை உண்மையை அறியலாம்; மறுமையை அறியலாம்; வீடு பேறும் தானேவரும்.

ஓவியம் தீட்டுதலில் வல்லனாய் ஒரு பெரும் ஓவியன் காண்போர் கண்ணும் மனமும் கவரப்படுமாறு. தான் நினைத்த தோற்றம், அவர் தமக்கு இனிது விளங்கி அழகாற் பொலிந்து காட்டுமாறு, எங்கெங்கு எவ்வெவ் வர்ணங்களை, எவ்வெவ் விதமாகத் தீட்டுதல் வேண்டுமென உணர்ந்து அங்கங்கே அவ்வவ் வர்ணங்களால் தனது துகிலிகை கொண்டு தொட்டு விடுத்தும், துலங்க நீவியும், புறவணி புனைதும் ஓவியத்தைத் தீட்டி முடிப்பான். அவ்வாறே திருவள்ளுவரும் தாங்கருதிய பொருள் மக்கள் உள்ளத்திலே நன்கு பதியுமாறு, எங்கெங்கு எவ்வெச்சொற்களை அமைக்கவேண்டுமோ, அங்கங்கெல்லாம் வேண்டப்படும் அவ்வச் சொற்களைத் தம்மதி நுட்பத்தால் திறம்படப் பெய்தமைத்து நூல் செய்தனர். இந்நூலிலுள்ள குறள்களில் யாதேனும் ஒன்றிலுள்ள ஒரு சொல்லை நீக்கி, அழகும் பொருள் வளமும் இயையும் கெடாவண்ணம் மற்றொரு சொல்லை அமைக்க முடியுமா? முடியாது. அப்படி அமைப்பின் அதன் அழகும் பொருட் சிறப்பும் கெடும்.

மக்கள் ஒவ்வொருவரும் பல எண்ணக் கருத்துக்களை யுடையர். அனைவரையும் ஒன்று படுத்தற்கு மார்க்கம் வேண்டும். உலகில் பல மார்க்கங்கள் உள. அவை ஒவ்வொன்றும் ஒன்றோடொன்று மாறுபட்டன. ஆனால் யாவர்க்கும் பொதுவான நியாயக்கட்டு ஒன்று வேண்டும். அப்படியான நிலைக்குப் பெரிதும் பயன்படுவது திருக்குறளே. ஒழுக்கச் சார்பு விளங்கத் திருக்குறள் விளங்குகி

றது, ஒழுக்கமும் சமயமும் ஒன்றே. ஒழுக்கமே உயிர். மக்களைச் சான்றோர் என்றும் கயவர் என்றும், அன்பு, நாண், ஒப்புரவு, கண்ணோட்டம் என்ற இலட்சணங்களைக் கொண்டே அறிதல் வேண்டும். மனிதன் விலங்கு நிலை நீங்கித் தெய்வநிலை பெறுதற்கும் இந்நூல் சாதகமாகும். உலகில் அடிப்படையான சில உண்மைகள் மாறா. அவற்றைத் திருக்குறளில் காணலாம். மனிதன் தத்துவ நூல் துணைகொண்டு கடவுளை எய்தல் வேண்டும். அவன் இன்னலை நீக்க அன்பு அறிவு வேண்டும். மக்கள் நாகரீகத்திற்கு திருக்குறள் உதவுவது. ஏழை ஒருவனுக்கு இறைவன் ஒரு பொற்புதையலை அளிக்க, அப்புதையலை எடுத்துக் கொள்ளாது செல்வனாயின் அவனுடைய பேதமை எத்தகைத்து! அருமணிப்புதையலன்ன திருக்குறள் நூல் ஒன்று கிடைத்திருக்க அதனைக் கொள்ளாது தள்ளின் அவர்கள் அறிவுடைமையை என் என்போம். யாவர்க்கும் பொதுமறையாயும் ஒழுக்க நூலாயும், உலக வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாததாயும் உள்ள திருக்குறளை ஒவ்வொருவரும் போற்றிப் படித்துச் செந்நெறி கண்டு இனிது வாழ்வோமாக.

III

பரிமேலழகர்.

திருவள்ளுவரது பெருமையை அவர் இயற்றிய திருக்குறள் மூலம் அறிதல் போலத் திருக்குறளின் பெருமையைப் பரிமேலழகர் இயற்றிய உரை மூலம் அறியக் கூடியதாக இருக்கின்றது. திருக்குறள் என்னும் நூலாலேயே திருவள்ளுவரைச் சிறந்த புலவராகவும், தெய்வத்தன்மை வாய்ந்தவராகவும் உலகம் போற்றி வருகின்றது. பரிமேலழகர் உரை திருக்குறள் எல்லா நூல்களிலும் சிறந்த நூலென்றும் தெய்வநூல் என்றும் உலகத்தார்க்குக் காட்டியிருக்கின்றது அவர் உரை இன்றேல் இந்நூலின் மாண்பும், ஆழ்ந்த கருத்துக்களும் உலகினர்க்கு விளங்கா. இவ்வாறு சிறந்த உரையாசிரியர் வரலாறு பற்றிச் சிறிது ஆராய்வோம்.

இவர் தொண்டை நாட்டிற் சிறந்த காஞ்சிபுரத்திற் பிறந்தவர். இது “திருக்காஞ்சி வாழ் பரிமேலழகர், வள்ளுவனார்க்கு வழிகாட்டினான் தொண்டை மண்டலமே,” என்ற தொண்டை மண்டல சதகத்தால் அறியலாம். இளமையிலே வடமொழியில் தருக்கம், வியாகரணம், வேதாந்தம் முதலிய கலைகளை கரைகண்டு உணர்ந்தவர். தென்மொழியில் தொல்காப்பியம் என்னும் நூலை பல்காற்பயின்றவர். தமது புலமை புலப்படுமாறு பெரியதோர் உரை இயற்றக் கருதி அதற்குத் திருவள்ளுவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருக்குறளே ஏற்றதெனக் கண்

டார். அந்நாலுக்கு முன்னரே பலர் இயற்றிய உரைகள் இருந்தும், அவைகளை உற்றுநோக்கி, அவற்றின்கணுவாய குற்றங்களைந்து, குணங்களைக் கொண்டு சிறந்ததோர் உரை இயற்றினார். அவ்வுரை திருக்குறட் பரிமேலழகருரை என்று இன்றும் நின்று நிலவுகின்றது. இதுவே யாவரானும் கைக் கொண்டு படிக்கப்பட்டு வருகின்றது.

முற்காலத்திலே ஓர் நூலை அல்லது உரையை இயற்றினால், புலவர்கள் இருக்கின்ற அவையின் கண்ணே அரங்கேற்றுதல் வேண்டும், இல்லாவிடில் ஏற்றுக் கொள்ளப்படமாட்டாது. பரிமேலழகர், தாம் இயற்றிய உரையை பாண்டியன் அவைக்களத்து அரங்கேற்றச் சென்று தமது கருத்தை அரசனுக்கு அறிவித்தார். அதற்கு வேந்தன், மற்றையோர் உரைக்கும் உமது உரைக்குமுள்ள பெருமை விளங்க அற்புதமொன்று காட்டுவீராயின் உமது உரை சிறந்ததாக அங்கீகரிக்கப்படும் என்றான். அதற்குப் புலவர் சம்மதித்தார். பாண்டியன், “வெண்கலப்பரிமேல் ஏறியிருந்து அரங்கேற்றுவீர்; அப்பொழுது இப்பரி இடம் பெயர்ந்து இயங்குமாயின் நும் உரை மெய்யுரையென மெச்சப்படும்” என்றான். அவ்வாறே புலவரும் வெண்கலப் பரியின்மேல் ஏறியிருந்து தமது உரையை அரங்கேற்றினார். அப்பொழுது அப்பரி இருப்பிடம் விட்டு இயங்கியதென்பார். அதனாலேயே இவர்க்குப் பரிமேலழகர் என்ற சிறப்புப் பெயரும் வாய்த்தது. அன்று தொடக்கம் இவருரையே சிறந்ததாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

திருக்குறளுக்குப் பல அறிஞர் உரை எழுதியுள்ளார். இவ்வாறு உரை எழுதிய ஆசிரியர்கள் பதின்மர் என்பது பிற்காலத்துப் பழம் பாவினால் விளங்குகிறது.

“தருமர் மணக்குடவர் தாமத்தர் நச்சர்
பரிதி பரிமே லழகர்—திருமனையர்
மல்லர் கவிப்பெருமாள் காளிங்கர் வள்ளுவர்நூற்கு
எல்லைஉரை செய்தார் இவர்”.

தருமர் முதலாய பதின்மரும் திருக்குறளின் உரையாசிரியராவர். இதற்கு உரை அமைந்த தன்மையிலும் ஒரு சிறப்புக் காணப்படுகிறது. ஏனைய நூல்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒன்று அல்லது இரண்டு உரையே இருக்கக் காண்கிறோம். ஆனால் திருக்குறளுக்கு உரைசெய்த ஆசிரியர்கள் பதின்மர் என்றால் அவ்வொன்றே அந்நூலின் பெருமைக்குப் போதிய சான்றமன்றோ? திருக்குறள் மிக ஆழமுடைய கருத்துக்களையுடையதாதலால், ஒவ்வொரு ஆசிரியர் கருத்திலும் புதுப்புது உரை காணப்பட்டது. என்றும் அழியாத கருத்துக்களைக் கொண்டு திகழும் அருள் நூலாதலால், அதற்கு உரைசெய்து தம்புகழை உலகில் நாட்டவேண்டுமென்று பலர் உரைசெய்ய முன்வந்ததாகவும் கூறலாம். பத்து உரையாசிரியர் உரைசெய்யும் உயர்வு பெற்றநூல் திருக்குறள் ஒன்றேயாம்.

மற்றைய உரைகள் ஒன்பதையும் மயங்குமாறும், வழங்காது அழிந்தொழியுமாறு செய்தமையானும், தன்னேரிலாத உரையாய் இக்காலத்தில் வழங்

கப்படுவதாலும் பரிமேலழகருரையே சிறந்த தென்பது நன்கு விளங்குகிறது. இவ்வுரையின் நலத்தை,

“பாலெல்லாம் நல்லாவின் பாலாமோ பாரிலுள்ள நூலெல்லாம் வள்ளுவர்செய் நூலாமோ—நூலிற் பரித்தவுரை யெல்லாம் பரிமேலழகன் தெரித்த வுரையாமோ தெளி”.

என்ற உரைச் சிறப்புப் பாயிரத்தான் அறியலாம். அவரது அறிவின் நுட்பமும் ஆழமும் ஒவ்வொரு குறளுரையிலும் விளங்குகிறது. பல நூற்பயிற்சியுடையார் என்பது அவர் உரையில் மேற்கோளாக எடுத்தாளுகின்ற நூலின் தொகையால் அறியலாம்.

ஒரு நூலுக்கு உரை அந்நூற்பாக்களை இயற்றிய ஆசிரியரின் உண்மையான கருத்துக்களையுடையனவாதல் வேண்டும். பாவும் உரையும், பருந்தும் நிழலும் போல அமைதல் வேண்டுமென்பது அறிஞர்கருத்து. பருந்து எவ்வழிச் செல்கின்றதோ அதனைப் பின்பற்றி நிழல் செல்லும். அவ்வாறே பாவின் கருத்து எவ்வாறு செல்கின்றதோ அதன் வழியே உரையும் அமைதல் வேண்டும். குறட்பாக்களின் உண்மையான கருத்தைப் பரிமேலழகர் உரையே கொண்டிருக்கிறது. இதன் உண்மையை,

“திருத்தகு சீர்த் தெய்வத் திருவள்ளுவர்தங்கருத் தமைதிதானே கருதி—விரித்துரைத்தான் பன்னு தமிழ்தேர் பரிமேலழகனெனும் மன்னுமுயர் நாமன் வந்து”

என்ற உரைச் சிறப்புப் பாயிரத்தான் நன்கு உணரலாம்.

‘ வள்ளுவர் நூல் அன்பர் திருவாசகம் ’

என்னும் செய்யுளில் “தெள்ளு பரிமேலழகன் செய்தவுரை” என்று கூறியதனால், தமிழ் நூல்களிலே மிகச் சிறந்த நூல்கள் ஆறனுள், பரிமேலழகருரையும் ஒன்றாக வைத்து எண்ணப்படுகிறது. பரிமேலழகருரையை முற்றும் படித்தால் ஒரு சிறந்த நூல் படித்ததாக முடியும். திருக்குறளையும், அதனது சிறந்த உரையாகிய பரிமேலழகருரையையும் கற்றால் இரண்டு சிறந்த நூலைக் கற்றதாக அமையும். ஆகவே சிறந்த நூல்களுள் மூன்றிலொரு பகுதி கற்றதாக எண்ணலாம்.

பதவுரையிலும் பார்க்க விசேடவுரையிலேதான் பரிமேலழகரின் அறிவின் நுண்மையும், ஆழ்ந்து நோக்கும் மதி வன்மையும், வடமொழி தமிழ்மொழி ஆகிய இவற்றிலுள்ள தேர்ந்த அறிவும் விளங்குகிறது. இன்னும் சுருங்கச் சொல்லல் விளங்க வைத்தல் முதலிய நூலழகும், பண்டைக்காலச் செய்யுட்களை தம்முடைய உரை நடையில் அமைத்து எழுதுதலும் விளங்கும். இவரது விசேடவுரையில் காணப்படும் விசேடங்கள் பல. அவற்றுள் சில வருமாறு:

பொருள் விளக்கி ஏற்ற மேற்கோள் காட்டுதல், ஒத்த பகுதி காட்டல், ஏற்ற உபமானங்களை அமைத்தல், நூலாசிரியர் உட்கொண்டு கூரிய சரிதையைக் காட்டுதல், பிறர் கூறும் உரை பொருத்தமற்றதாயின் காரணங் காட்டித் தெளிவித்தல்,

PUBLIC LIBRARY,

JAFFNA,

பிறிது மொழிதல், உருவகம் முதலாய பொருளணி
கள் வரும் இடங்கள் விளக்கல், தழிஞ்சி நூழி
லாட்டு முதலாய புறப்பொருள் இலக்கணங்களைக்
காட்டுதல் முதலாயின.

**“வேலன்று வென்றி தருவது மன்னவன்
கோலதூஉங் கோடா தெனின்”**

என்ற குறளில் “மன்னவன் செங்கோல் கோ
டாதிருப்பின் அதுவே வென்றி தரும் என்பதற்
கேற்ப “மாண்ட அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்
றம்” என்றார் பிறரும் என்று மேற்கோள் காட்டி
னார்.

**“தாமின் புறுவ துலகின் புறக்கண்டு
காமுறுவர் கற்றறிந் தார்”**

என்னுங் குறளுக்கு உரை கூறும்போது கரும்
பயிறற்குக் கூலிபோலத் தாமின்புறுதற்கு உலகின்
புறுதல் பிறவாற்றான் இன்மையின், அதனையே காமு
றுவர் என்றுங் கூறினார். கரும்பயிறற்குக் கூலி
போல என்று ஏற்ற உபமானத்தை இங்கே அமைத்
தார்.

**“ஏந்திய கொள்கையார் சீறினிடெ முரிந்து
வேந்தனும் வேந்து கெடும்”.**

என்ற பாவில் வள்ளுவர் உட்கொண்டு கூறிய
நகுடனின் கதையை விரித்துக் காட்டியுள்ளார்,

**“குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறந் தற்றே
யுடம்போ டுயிரிடை நட்பு”.**

குடம்பை யென்பதற்கு கூடு என்று உரை கூறினார். பரிமேலழகர் குடம்பை யென்பதற்கு முட்டை என்று உரை கூறினார். கூடு புள்ளுடன் தோன்றாமையானும், அதன் கண் அது மீண்டு புகு தலுடைமையானும், உடம்பிற்குக் கூடு உவமையா காமை அதிக எனக்காரணங் காட்டிப் பிற ரு ரையை மறுத்துத் தன்னுரையை நிலைநாட்டினார். இவ்வாறு விசேடவுரைகளில் பல சிறப்பியல்புகள் அமைந்திருப்பதைக் கற்போர் கண்டு மகிழலாம்.

திருந்திய தமிழில் தெய்வப் புலமை
 அருந்திறல் வள்ளுவன் ஆய்ந்துதன் வாக்கால்
 அறம்பொருள் இன்பம் வீடென நான்கின்
 திறந்தெரிந் துரைத்த செவ்விழுப் பாலுக்
 கோருரை யின்றி ஒன்பதும் சென்றும்
 ஐயுற வாக நையுறு காலை,
 வள்ளுவன் மீளவும் வந்துதித் துலகோர்க்
 கொள்ளிய பொருளை உரைத்தன னென்ன
 எழுத்து முதல இலக்கண வகையும்
 வழத்தில் வேதாகம வகையதன் பயனும்
 தங்கிய குறட்பாத் தமிழ்மனு நூலிற்
 கிதுவே உரையென் றியாவரும் வியப்பப்
 பொழிப்பக லத்தொடு நுட்ப வெச்ச
 விழுப்பொருள் தோன்ற விரித்தினி துரைத்தான்,
 வடநூற் றுறையும் தென்றிசைத் தமிழும்
 விதிமுறை பயின்ற நெறியறி புலவன்

அன்பருள் நானெனப் புரவுகண் ணேட்டம்
 நன்றறி வாய்மை நற்றவ முடையோன்
 இத்தகை யன்றி ஈசன தருளால்
 உய்த்துணர் வுடையவோர் உண்மை யாளன்
 பரிமே லழகன் எனப்பெயர் படைத்துத்
 தரைமேல் உதித்த தலைமை யோனே

இச்செய்யுள் பரிமேலழகன் உரைத்திறனை வலியுறுத்துகின்றது.

IV

ஒரு குறளில் இரு செய்திகள்

உலகத்திலே பல இடங்களுக்கும் செல்லும் போது பலவிதமான காட்சிகளைப் புறக் கண்ணால் காண்கிறோம். நூல்களைக் கற்குந்தோறும் பலவிதமான காட்சிகளை அகக் கண்ணாற் காண்கின்றோம். திருக்குறள் என்னும் தெய்வ நூலைக் கற்கும்போதும் பல காட்சிகளைக் கண்டு இன்புறுகின்றோம். அவற்றுள் ஒரே குறளில் இரு பெரு செய்திகளைக் கூறிச் செல்கின்ற காட்சியும் ஒன்றாகும்.

**“அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு”**

‘எழுத்துக்களெல்லாம் அகரமாகியமுதலையுடையன. உலகம் ஆதிபகவனாகிய முதலை யுடைத்து’ என்பதாம். இங்கே கடவுளது உண்மை கூற வந்தவர், எழுத்துக்களின் முதன்மையும் உடன் கூறினார். உலகத்திற்குக் கர்த்தா கடவுளே. “அவனன்றி அணுவும் அசையாது” என்றவாறு கடவுளின்றி உலகம் இயங்காது. எழுத்துக்கள் பல இருந்தும் அகரமின்றி மற்றைய எழுத்துக்கள் இயங்க மாட்டா. எழுத்துக்களுள் முதன்மையாய் இருப்பதும் அதுவே.

துன்பத்துட் துப்பாயார் நட்புக் கூறும்போது, மாசற்றார் கேண்மையும் உடன் கூறினார்.

**“மருவுக மாசற்றூர் கேண்மை துறவற்க
துன்பத்துட் டுப்பாயார் நட்பு.**

என்பது குறள். துன்பக்காலத்துத் தனக்குப் பற்றுக் கோடாயிராது நட்பை விடாதொழிக; அறிவொழுக்கங்களிற் குற்றமற்றாரது சிநேகத்தை மறவாதொழிக என்பதாம். பெரிய அறங்களைச் சிதைத்தார்க்கும் பாவத்தினிங்கும் வாயிலுண்டாகும். ஆனால் ஒருவன் செய்த நன்றியைச் சிதைத்த மகனுக்கு அஃதில்லை. ஆனபடியால் ஒருவன் செய்நன்றி ஒருபோதும் மறக்கக் கூடாது. அறிவொழுக்கங்களிற் குற்றமற்றவரோடு சிநேகமாயிருந்தால் அவருடைய அறிவொழுக்கங்கள் நம்மிலும் செறியும். நல்ல வழியில் நடத்தற் கேதுவுமாகும். அவரது சிநேகம் இம்மையில் நன்மையும் உறுதியும் பயக்கும். செய்நன்றி மறவாமை மறுமையில் இன்பமும் உறுதியும் பயக்கும்.

**“நன்றிக்கு வித்தாகும் நல்லொழுக்கம் தீயொழுக்கம்
என்றும் இடும்பை தரும்”.**

ஒருவனுக்கு நல்லொழுக்கம் அறத்திற்குக் காரணமாய் இருமையினும் இன்பம் பயக்கும். தீயொழுக்கம் பாவத்திற்குக் காரணமாய் இருமையினும் துன்பம் பயக்கும். நல்லொழுக்கத்தினால் எவ்வளவு நன்மையோ, தீயொழுக்கத்தினால் அவ்வளவு தீங்கு விளையும். மக்களுக்கு மதிப்பையும் உயர்வையும் கொடுப்பது ஒழுக்கமே. அவ்வொழுக்கத்தை உயிரினும் பார்க்கப் பாதுகாக்க வேண்டும். மனிதனுக்கு

வன்மையுள் வன்மையும், இன்மையுள் இன்மையும் இவையென ஒரே குறளிற் கூறுகின்றார்.

“இன்மையு ளின்மை விருந்தொரால் வன்மையுள் வன்மை மடவார்ப் பொறை”.

ஒருவனுக்கு வன்மையுள் வைத்து வன்மையா வது அறிவின்மையான் மிகை செய்தாரைப் பொறுத்தல்; வறுமையுள் வைத்து வறுமையாவது விருந்தினரை ஏற்றுக்கொள்ளாது நீக்குதல். இங்கே பொறையுடைமையைப் பற்றிக் கூறியவர் விருந்தோம்பலைப் பற்றியங் கூறினார். இவ்வாழ்வானுக்குப் பொறையுடைமையும் விருந்தோம்பலும் இன்றியமையாக் குணங்களாகும். அவைகள் அவனுக்கு முறையே வன்மையும் செல்வமும் ஆகும்.

“ஒறுத்தார்க் கொருநானை யின்பம் பொறுத்தார்க்குப் பொன்றுந் துணையும் புகழ்”.

தமக்குத் தீங்கு செய்தவனை யொறுத்தார்க்கு உண்டாவது அவ்வொரு நானை யின்பமே, அதனைப் பொறுத்தார்க்கு உலகமழியுமளவும் புகழுண்டாம். ஒறுத்தார் பொறுத்தார் ஆகிய இருவர் பயனையும் ஒரே குறளில் கூறுகின்றார். ஒறுத்தாரது ஒரு நானை யின்பம் அந்நாளொன்றினும் கருதியது முடித்தே மெனத் தருக்கியிருக்கும் பொய்யின்பம். பொறுத்தவர்க்கு இறக்கு ஞான்றும் இன்பமும் உலகம் அழியும் வரைக்கும் புகழும் உண்டாதும். பஞ்ச பாண்டவருள் மூத்தவராகிய தருமர் பொறுமை என்னும்

சிறந்த குணத்தில் தலை சிறந்திருந்தமையால் அவரது புகழ் இன்றும் நின்று நிலவுகிறது. என்றும் நிலவுதற்குரியது,

அருட்செல்வம் செல்வத்துட் செல்வம் பொருட்
[செல்வம்

பூரியார் கண்ணு முள

இதில் அருள், பொருள் என்னும் இரண்டினையுங் கூறுகின்றார். செல்வங்கள் பலவற்றுள்ளும் சிறந்தது அருளான் வருஞ் செல்வம். பொருளான் வரும் செல்வம் இழிந்தாரிடத்தும் உண்டு. அருட்செல்வம் அறிவு முதலியவற்றால் உயர்ந்தோரிடத்து மாத்திரமே உண்டாகி அவருயிரையும் பிற உயிர்களனைத்தையும் பாதுகாத்தற்கு ஏதுவாம். பொருட்செல்வம் அறிவு முதலியன இல்லாத தாழ்ந்தோரிடத்தும் உண்டாகி அவர்களுயிரையும் பிறவுயிர்களையும் பாதுகாக்க உதவாமற் போகும். ஆதலால் பொருளிலும் அருளே சிறந்தது என்பது கருத்து.

அருளிலார்க் கவ்வுலக மில்லைப் பொருளிலார்க்
கிவ்வுலக மில்லாகி யாங்கு.

மறுமைப் பயன் கூறுவார் இம்மைப் பயனும் கூறினார். அருளில்லாதார்க்கு வீட்டுலகத்தின்பம் இல்லை. பொருளில்லாதார்க்கு இவ்வுலகத்தின்பம் இல்லை. இவ்வுலகத்தின்பங்கட்குப் பொருள் காரணமானால் போல அவ்வுலகத்தின்பங்கட்கு அருள் காரணம் என்பதாயிற்று.

புறந்தூய்மை நீரா னமையு மகந்தூய்மை
உாய்மையாற் றாணப் படும்.

இதில் இருவகைத் தூய்மையும் கூறப்படுகிறது. ஒருவனுக்கு உடம்பு பரிசுத்தமாகுதல் நீராணை உண்டாம். மனம் பரிசுத்தமாகுதல் வாய்மையான் உண்டாம். வாய்மையால் மனம் அறியாமை நீங்கி மெய்யுணரும். புறந்தூய்மைக்கு நீர் காரணமானாற் போல அகந் தூய்மைக்கு வாய்மை காரணமாகும்.

சேய்மை யண்மையி லுயிர்க்கொரு துணையெனச்
[சிறந்த

வாய்மையா லகந்தூய்மையா மற்றிலை புறத்தைத் தூய்மை செய்வது நீரலாற் சொல்லின் வேறுளதோ.

என்னும் அரிச்சந்திர புராணச் செய்யுட் பகுதியும் ஈண்டு ஒப்ப நோக்கத் தக்கது.

அவாவில்லார்க் கில்லாகுந் துன்பமஃ துண்டேற்றவாஅது மேன்மேல் வரும்.

அவா இல்லாதவர்க்கு ஒரு துன்பமும் இல்லை. அஃது ஒருவனிடத்து உண்டாயின் துன்பங்களெல்லாம் முடிவின்றி இடைவிடாமல் வரும்.

தொட்டனைத் தூறு மணற்கேணி மாந்தர்க்குக் கற்றனைத் தூறு மறிவு

மணலின் கண் நீர் தோண்டிய அளவிற்குக ஊறும், மக்கட்கறிவு கற்ற அளவிற்குக ஊறும். தோண்டிய அளவிற்கேற்ப மணலில் நீர் சுரப்பது போல படித்தவளவுக்கேற்ப மனிதரிடத்து அறிவு வளருமென்க. “தாங்கற்ற நூலளவே யாகுமாம் நுண்ணறிவு.” என்னும் மூதுரை வாக்கு இக்குறட்பாவோடு ஒப்ப நோக்கத் தக்கது.

அறிவுடையா ரெல்லா முடையா ரறிவிலா ரென்னுடைய ரேனு மிலர்

அறிவுடையார் பிறிதொன்றும் இலராயினும் எல்லாமுடையராவர். அறிவில்லார் எல்லாமுடைய ராயினும் ஒன்றும் இலராவர். செல்வங்கள் எல்லாம் அறிவாற்படைக்கவும் காக்கவும் படுதலின் அறிவுடையாரை எல்லாம் உடையர் என்றும், செல்வங்கள் எல்லாம் முனினை அமைந்து கிடப்பினும் அழியாமற் காத்தற்கும் தெய்வத்தான் அழிந்துழிப் படைத்தற்கும் கருவியிலர் ஆதலின் அறிவிலாரை என்னுடையரேனும் இலர் என்றுங் கூறினார். இக்குறட்பாவின் பொருள் “நுண்ணுணர் வின்மை வறுமையஃதுடைமை பண்ணப் பணைந்த பெரும் செல்வம்” என்ற நாலடியார்ச் செய்யுளில் அமைந்துள்ளது.

**வியவற்க வெஞ்ஞான்றுந் தன்னை நயவற்க
நன்றி பயவா வினை.**

தான் இறப்ப உயர்ந்த ஞான்றும் மதத்தால் தன்னை மேன்மையாக எண்ணுதொழிக. தனக்கு நன்மை பயவா வினைகளை மனத்தால் விரும்பா தொழிக. தன்னை வியந்துழி இடமும் காலமும் வலியும் அறியப்படாமையானும் அறனும் பொருளும் இகழப் படுதலானும் எஞ்ஞான்றும் வியவற்க என்றும், அறம் பொருள் இன்பங்கள் பயவா வினைகளை நயப்பின் அவற்றால் பாவமும் பழியும் கேடும் வருமாகலின் அவற்றை நயவற்க என்றுங் கூறினார்.

தன்னை வியப்பிப்பான் தற்புகழ்தல் தீச்சுடர்
நன்னீர் சொரிந்து வளர்த்தற்றால்—தன்னை
வியவாமை யன்றே வியப்பான தின்பம்
நயவாமை யன்றே நலம்.

என்னும் செய்யுளின் கருத்தும் மேற்குறட்
கருத்தைத் தழுவியது.

முதலிலார்க் கூதிய மில்லை மதலையாஞ்
சார்பிலார்க் கில்லை நிலை.

மூலதனம் இல்லாத வணிகர்க்கு அதனால் வரும்
இலாபம் இல்லை. தம்மைத்தாங்குவதாந் துணையில்
லாத அரசர்க்கு அதனால் வரும் நிலையில்லை. முத
லைப் பெற்றே இலாபம் பெறவேண்டுமாறு போல்
தாங்குவாரைப் பெற்றே நிலை பெறவேண்டும் என்
பதாம். இலாபப் பொருளுக்கு முதற் பொருள்
காரணமான்ற போல அரசர் நிலைக்குப் பெரியார்
துணை இன்றியமையாத காரணமென்க. வணிகர்
இலாபத்தினும் முதலைப் பிரதானமாகக் கருத வேண்
டுதல் போல, அரசர் தம் நிலையினுந் துணைவலியைப்
பிரதானமாகக் கருத வேண்டும் என்னுங் கருத்
துத் தொனிக்கிறது.

மனந்தூயார்க் கெச்சநன் ருகு மினந்தூயார்க்
கில்லைநன் ருகா வினை.

மனந்தூயராயினார்க்கு மக்கட் பேறு நன்றாகும்.
இனந் தூயராயினார்க்கு நன்றாகாத வினை யாதும்
இல்லை. நல்ல மனமுடையோர்க்குப் பிறக்கும் பிள்ளை
கள் தமக்குக் காரணமான தந்தை தாயார் போலவே
தாமும் நற்குண நற்செய்கை யுடையவராயிருப்

பர். நல் மனமுடையோர்க்குச் சந்ததி அழியாது நிலைபெறும். “மகனுரைக்குந் தந்தை நலத்தை” “பழியின்மை மக்களாற் காண்க”, என்பன “மனந் தூயார்க் கெச்ச நன்றாகும்” என்பதன் கருத்தைக் கொண்டன. நல்லினத்தோடு சேர்ந்தவர், அவர்களோடு வினைகளை எண்ணிச் செய்தலின் எல்லா விளையும் நல்லவாக முடியும்.

**பொச்சாப்புக் கொல்லும் புகழை யறிவினை
நிச்ச நிரப்புக்கொன்றங்கு.**

ஒருவன் அறிவினை நித்திய தரித்திரம் கெடுக்கும். அதுபோல புகழினை அவன் மறவி கெடுக்கும். தரித்திரம் அறிவுடையான் கண்ணுண்டாயின், அவனுக்கு இளிவரவானும் பாவத்தானும் எள்ளற் பாட்டினை விளைத்து அவன் நன்கு மதிப்பினை அழிக்கும். அதுபோல மறவியும் புகழுடையான் கண்ணுண்டாயின் அவனுக்கு தற்காவாமையானும் காரியக் கேட்டானும் எள்ளற் பாட்டினை விளைத்து அவன் நன்கு மதிப்பினை அழிக்கும். வறுமை அறிவைக் கெடுத்தலை,

**நீர்மையே யன்றி நிரம்ப வெழுந்ததங்
கூர்மையு மெல்லா மொருங்கிழப்பர்—கூர்மையின்
முல்லை மலைக்கு மெயிற்றாய் நிரப்பென்று
மல்ல லடையப்பட்டார்.**

என்ற நாலடியார்ச் செய்யுளானும் அறிக.

**அச்ச முடையார்க் கரணில்லை யாங்கில்லை
பொச்சாப் புடையார்க்கு நன்கு.**

காடு மலை முதலிய அரண்களுள்ளே நிற்பினும் மனத்தின் கண் அச்சமுடையார்க்கு அவற்றூற் பய

னில்லை. அதுபோல செல்வம் எல்லாம் உடையராயினும் மனத்தின் கண் மறவியை யுடையார்க்கு அவற்றூற் பயனில்லை. அச்சமுடையார் நின்ற அரண் அழியுமாறு போல மறவியுடையாருடைய செல்வங்களும் அழியும்.

**வானோக்கி வாழு முலகெல்லா மன்னவன்
கோனோக்கி வாழுங் குடி.**

உலகத்து உயிர்களெல்லாம் மழையை நோக்கி வாழ்கின்றன. குடிகள் அரசன் செங்கோல் நோக்கி வாழும். மழை உயிர்கட்கு வேண்டிய நீரையும் உணவையும் கொடுப்பது. அரசனது செங்கோல் குடிகட்குச் சந்தோஷத்தை அளிப்பது. உணவுள தாயினும், அரசனது ஏமம் இவ்வழி அதனூற் பயனில்லையாம்.

**கோனோக்கி வாழுங் குடியெல்லாந் தாய்முலையின்
பானோக்கி வாழுங் குழவிகள் — வானத்
துளிநோக்கி வாழு முலக முலகின்
விளிநோக்கி யின்புறுஉங் கூற்று.**

என்ற நான் மனிக் கடி கைச் செய்யுளிலும் இக்குறட்பாவின் கருத்துத் தொனிக்கிறது.

**பண்ணென்றும் பாடற் கியைபின்றேற் கண்ணென்றும்
கண்ணோட்ட மில்லாத கண்**

பாடற் றொழிலோடு பொருத்தமில்லையாயின் பண்ணூற் பயன் என்ன? கண்ணோட்ட மில்லாத விடத்து கண்ணினூற் பயன் என்ன? பாடற் றொழிலோடு இயையாத வழி பண்ணூற் பயனில்லாதவாறு

போல கண்ணோட்டத்து இயையாத வழி கண்ணாற் பயனில்லை என்பது கருத்தாகும்.

**வெள்ளத் தனைய மலர்நீட்டம் மாந்தர்தம்
உள்ளத் தனைய துயர்வு**

நீர்ப் பூக்களின் தாளினது நீளங்கள் நின்ற நீரி னளவினதாம். மாந்தரது உயர்ச்சி அவரது ஊக்கத் தினளவினதாம். “வெள்ளத் தனைய மலர் நீட்டம்” என்பது “நீரளவே யாகுமாம் நீரம்பல்” என்னும் மூதுரை வாக்கியத்தோடு ஒப்ப நோக்கத் தக்கது. முயற்சி செல்வத்தினை வளர்க்கும். முயற்சியில் லாமை வறுமையை அடைவித்து விடும்.

**பகையகத்துச் சாவா ரெளிய ரரிய
ரவையகத் தஞ்சா தவர்**

போர்க்களத்து அஞ்சாது சென்று சாகவல்லார் உலகத்துப்பலர். ஆனால் அவையிடை அஞ்சாது சென்று சொல்லவல்லார் சிலர். எனவே பகையகத் திலும் அவையகம் கொடியது என்பது பெற்றும். பகைவர் குழாத்தினிடைபுக்கு அஞ்சாது இயன்ற அளவு போர் செய்து இறத்தலினும், கற்றவர் குழாத்திடைபுக்கு அஞ்சாது பேசுதல் அரிது என்பதாம்.

அஞ்சத் தக்கவற்றைக் கண்டவிடத்தும் அஞ்சாத நெஞ்சறுதி இல்லாதவர்க்கு வானோடு என்ன இயைபு உண்டு. அதுபோல பெரியோர் இருக்கின்ற சபையில் பேசுவதற்கு அஞ்சுவார்க்கு நூலோடு என்ன இயைபு உண்டு. போர்க்களத்துக்கு அஞ்சுவார்க்கு வாட்பயிற்சியாற் பயனின்றதல் போல, அவையஞ்சுவார்க்கு நூற்பயிற்சியாற் பயனின்றும்.

“வாளொடென் வன்கண்ண ரல்லார்க்கு நூலொடென் நுண்ணவை யஞ்சு பவர்க்கு”.

என்பது குறட்பா. செல்வரைப் பற்றிக் கூற வந்தவர் இல்லாரைப் பற்றியும் கூறினார்.

இல்லாரை யெல்லாரு மெள்ளுவர் செல்வரை யெல்லாருஞ் செய்வர் சிறப்பு.

எல்லா நன்மையு முடையராயினும், பொருளில் லாரை யாவரும் இகழ்வர். எல்லாத் தீமையுமுடைய ராயினும் செல்வரை யாவரும் சிறப்புச் செய்வர்.

கல்லானே யானாலுங் கைப்பொரு ளொன் றுண்டாயின் எல்லாருஞ் சென்றங் கெதிர்கொள்வர்—இல்லானே இல்லாளும் வேண்டாள்மற் றீன்றெடுத்த தாய்

[வேண்டாள்

செல்லா தவன்வாயிற் சொல்.

என்ற நல்வழிச் செய்யுளிலும் மேற்காட்டிய குறட்பாவின் கருத்துப் பொதிந்துள்ளது.

நிறைநீர நீரவர் கேண்மை பிறைமதிப் பின்னீர பேதையார் நட்பு

அறிவுடையார் நட்பு பிறை நிறையுந் தன்மை போல நாடோறுந் நிறையுந் தன்மையது. மற்றைப் பேதையுடையார் நட்பு நிறைந்த மதி பின் குறையுந்தன்மை போல நாடோறும் குறையுந் தன்மையது. இக்குறட்பாவின் கருத்தைப் பின் வரும் நாலடியார்ச் செய்யுள் அடக்கியுள்ளது.

பெரியவர் கேண்மை பிறைபோல நாளும் வரிசை வரிசையா நந்தும்—வரிசையால்

வானூர் மதியம்போல் வைகலுந் தேயுமே
தானே சிறியார் தொடர்பு.

நவிரெறும் நூனயம் போலும் பயிரெறும்
பண்புடை யாளர் தொடர்பு.

நற்குணமுடைய மக்கள் தம்முட் செய்த நட்பு
பயிலுந்தோறும் அவர்க்கு இன்பஞ்செய்தல், நூற்
பொருள் கற்குந்தோறும் கற்றார்க்கு இன்பஞ் செய்
தலை ஒக்கும். கல்வி கற்கக்கற்க இன்பந்தருதல்
போல நற்குணமுடையார் நட்புப் பழகப்பழக இன்
பந் தருவதாகும்.

தமது ஊக்கஞ் சுருங்குதற்குக் காரணமான
வினைகளைச் செய்ய நினைத்தல் ஆகாது. அதுபோல
தமக்கு ஒரு துன்பம் வந்தழி கைவிடுவார் நட்பைக்
கொள்ளக்கூடாது. மனந் தளர்தற்குக் காரணமான
தொழில் செய்ய நினைத்தற்குத் தகாதவாறு போல
ஆபத்துக் காலத்தில் உதவாதவரது நட்பு ஏற்றுக்
கொள்ளத் தக்கதல்ல.

உள்ளற்க வுள்ளஞ் சிறுகுவ கொள்ளற்க
வல்லற்க னூற்றறுப்பார் நட்பு.

என்பது குறட்பா.

நோவற்க நொந்த தறியார்க்கு மேவற்க
மென்மை பகைவ ரகத்து.

நொந்தனைத் தாமாக அறியமாட்டாத நட்பார்க்
குத் தன் னே வு சொல்லக்கூடாது. வலியின்மை
பார்த்திருக்கும் பகைவர்க்கு அவ்வலியின்மையைக்
காட்டக்கூடாது. பகைவரிடத்துத் தவிர்ப்பதைக்

கூறவந்தவர், நட்ாரிடத்துத் தவிர்ப்பதும் உடன் கூறினார். வாள்போல எறிதும் என்று வெளிப்பட்டு நிற்கும் பகைவர்க்கு அஞ்சவேண்டியதில்லை. ஆனால் நட்புப் போல மறைந்து நிற்கும் பகைவர் நட்பிற்கு அஞ்சுதல் வேண்டும். முன்னே அறிந்து காக்கப்படுதலான், வெளிப்படையாய் இருக்கும் பகைவர்க்கு அஞ்சவேண்டியதில்லை யென்றும் அறியவும் காக்கவும் படாமையின் கெடுதல் நிச்சயமாகலான், மறைந்து நிற்கும் பகைவர் நட்புக்கு அஞ்சுதல் வேண்டுமென்றும் கூறினார்.

**வாள்போற் பகைவரை யஞ்சற்க வஞ்சக
கேள்போற் பகைவர் தொடர்பு**

என்பது குறட்பா.

**இழத்தொறுஉம் காதலிக்கும் சூதேபோல் துன்பம்
உழத்தொறுஉம் காதற்று உயிர்.**

சூதாடலான் இருமைப் பயன்களையும் இழக்குந் தோறும் அச்சுதிலேயே காதல் செய்யும் சூதாடுபவன் போல, உடம்பான் துன்பங்களை அநுபவிக்குந் தோறும் உயிர் அவ்வுடம்பிலேயே காதலைச் செய்கிறது. எவ்வளவு நாடு நகர் பொருள் பண்டங்களை இழந்தபோதும் சூதாடுபவன் சூதை வெறுக்கான். உயிரும் பொறுக்கமுடியாத நோய்களை உடம்பினால் அனுபவித்தபோதும், உடம்பை விட்டுப் பிரிய உயிருக்கு விருப்பமிராது. சூதாடுபவன் அறியாமை கூறவந்தவர், உயிரினது அறியாமையையும் கூறினார்.

**இழிவறிந் துண்பான்க ணின்பம்போ னிற்குங்
கழிபே ரிரையான்க ணேய்.**

குறைதலை நன்றென்று அறிந்து உண்பவனி டத்து இன்பம் நீங்காது நிற்குமாறு போல, மிகப் பெரிய இரையை விழுங்குவானிடத்து நோய் நீங்காது நிற்கும். ஒருவன் தான் உண்ணத்தக்க அளவில் குறைத்து உண்ணல் வேண்டும். அப்போது நோயின்றி இன்பமாக வாழ்வான். அளவில் கூட உண்டால் பலவித நோய்க்கு ஆளாய் துன்பத்தை அனுபவிப்பான்.

நிலத்தினியல்பை அதன்கண் முளைத்த முளை காட்டும். அதுபோல குலத்தினியல்பை அக்குலத்திற் பிறந்தார் வாயிற் சொல் காட்டும். முளை நன்றாக வந்தால் நல்ல நிலமென்றும், கூடாதிருந்தால் கூடாத நிலமென்றுங் கொள்ளப்படும். இன்சொல் கூறினால் நற்குடியிற் பிறந்தாரென்றும், வன்சொல் கூறினால், இழிந்த குடியினர் என்றுங் கொள்ளப்படும்.

நிலத்திற் கிடந்தமை கால்காட்டுங் காட்டுங் குலத்திற் பிறந்தார்வாய்ச் சொல்

என்பது குறள்.

குலத்தைப் பற்றிக் கூறவந்தவர், நலத்தைப் பற்றியுங் கூறினார். ஒருவன் தன்குலத்தைப் பேண வேண்டுமாயின், பணியப்படுவார் யாவர் மாட்டும், பணிதலையுடையதால் வேண்டும். நலத்தைப் பேண வேண்டுமாயின், நாணுதலையுடையதால் வேண்டும். குலத்திற்குப் பணிதல் வேண்டுமாறு போல, நலத்திற்கு நாணுடைமை வேண்டும் என்பதாம்.

நலம்வேண்டி னுணுடைமை வேண்டுங் குலம்
வேண்டுக யார்க்கும் பணிவு [வேண்டின்

என்பது குறள்.

பெருக்கத்து வேண்டும் பணிதல் சிறிய
சுருக்கத்து வேண்டு முயர்வு.

குடிப்பிறந்தார்க்கு நிறைந்த செல்வம் உள்ள
போது யாவர் மாட்டும் பணிதல் வேண்டும். செல்
வம் உயர்ச்சி செய்தலால் தாம் தாழ்தலும், செல்வம்
சுருங்கிய வறுமைக் காலத்தில் அவ்வறுமை தாழ்வை
விளைத்தலால், தாழ்வு வராதபடி தாம் பழைய உயர்ச்
சியில் நின்றலும் வேண்டுமென்றபடி.

கொல்லா நலத்தது நோன்மை பிறர்தீமை
சொல்லா நலத்தது சால்பு.

பிறவறங்களும் வேண்டுமாயினும் தவம் ஒருயி
ரையும் கொல்லாத அறத்தின் கண்ணதாம். அது
போலப் பிறகுணங்களும் வேண்டுமாயினும் சால்பு
பிறர் குற்றத்தைச் சொல்லாத குணத்தின் கண்ண
தாம். தவத்திற்குக் கொல்லாமை சிறந்தாற் போல,
சால்பிற்குப் பிறர் குற்றஞ் சொல்லாக் குணம் சிறந்த
தென்பதாம். தவஞ் செய்பவனுக்கு, அருள், கள்
ளாமை, வாய்மை, வெகுளாமை, இன்னுசெய்யாமை
முதலிய குணங்கள் அமைந்திருத்தல் வேண்டும்.
இவற்றுக்கெல்லாம் தலையாயது கொல்லாமையே.
சான்றோனுக்கு அன்பு, நாண், ஒப்புரவு, கண்ணோட்
டம், வாய்மை ஆகிய குணங்கள் அமைதல் வேண்
டும். இவற்றிலும் பார்க்கச் சிறந்து அமையவேண்
டுவது பிறர் தீமை சொல்லாமை யாகிய குணமாம்.

**குலஞ்சுடுங் கொள்கை பிழைப்பி னலஞ்சுடும்
நாணின்மை நின்றக் கடை**

ஒருவனுக்கு ஒழுக்கம் பிழைக்குமாயின் அப் பிழைப்பு அவன் குடிப்பிறப்பு ஒன்றனையும் அழிக்கும். ஒருவனிடத்து நாணின்மை நின்றவழி அந்நிலை அவன் நலம் யாவற்றையும் கெடுக்கும். இதனால் ஒழுக்கத்திலும் பார்க்க நாணுடைமை சிறந்தது என்பது புலப்படுகிறது.

**அமரகத்து வன்கண்ணர் போலத் தமரகத்து
மாற்றுவார் மேற்றே பொறை**

இங்கே குடியைத் தாங்குபவரின் பெருமை கூற வந்தவர் போர்க்களத்தில் தாங்கும் வன்கண்ணர் பெருமையுங் கூறினார். போருக்குச் செல்லும் வீரர் பலராயினும் போர்தாங்குதல் அஞ்சாத் தன்மையுள்ள சுத்தவீரர் மேலது. குடியின் கண்பிறந்த பிள்ளைகள் பலராயினும் அதன் பாரம் பொறுத்தல் வல்லவர் மேலதாம். இதுகாறுங் கூறியவற்றான் வள்ளுவர் ஒரே குறளில் இரு செய்திகள் கூறிச் செல்லும் இயல்புடையர் என்பது தெரிகிறது.

உவமையினால் நீதி.

நூல் இயற்றுகின்ற புலவர்கள் உவமைமூலம் பலவிடயங்களை விளக்குவது இயல்பு. சங்க நூல்களில் காணப்படுகின்ற உவமைகள் பெரும்பாலும் பொருத்தமுடையனவாய் குறித்த பொருளைக் கற்போருக்கு இனிது விளக்குகின்றன. தெய்வப் புலமைத்திருவள்ளுவநாயனார் அமைத்திருக்கும் உவமைகள் ஆழமும் அழகும் உடையனவாய், கற்குந்தோறும் கற்போர்க்கு இதயத்தில் இன்பந்தந்து மகிழ்விக்கின்றன. உவமையாகக் கூறும் பொருட்களும் எப்பொழுதும் நம்மைச் சுற்றிலும் காணப்படும் சாதாரணப் பொருள்களே. இத்தகைய சாதாரண பொருள்களைக் கொண்டு உயரிய உண்மைகளை வள்ளுவர் விளக்குந் திறங் கற்று மகிழ்வதற்குரியது.

நீரில் வாழும் ஆமையிடத்துச் சிறந்த இயல்பு அமைந்திருக்கிறது. அது, தான் நினைத்தபொழுது தனது கால்கள் நான்கும் தலை ஒன்றுமாகிய ஐந்து அவயவங்களையும் துன்பம் வராதபடி அடக்கும். ஓடு மாத்திரமே தோன்றும், இத்தன்மை ஆமையிடம் இயல்பாக உண்டு. இதனை நாங்கள் எப்பொழுதும் காண்கின்றோம். இதனாலே அடக்கம் என்னும் அருங்குணத்தை நாயனார் விளக்குகிறார். ஒருவன் மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவியாகிய

ஐம் பொறிகளையும் பாவம் வராதபடி அடக்கவல்ல
னாயின், அவ்வடக்கம் அவனுக்கு ஏழு பிறப்பின்
கண்ணும் துன்பம் வராமற் காத்து இன்பந்தருவ
தாகும். இதனை நாயனார்,

**ஒருமையுள் ஆமைபோல் ஐந்து அடக்கலாற்றின்
எழுமையும் ஏமாப் புடைத்து.**

என்னுங் குறளால் விளக்கினார்.

நிலம் தன்னை வெட்டுகிறவர்களைப் பொறுத்து,
அவர்க்குத் தீங்கு செய்வதில்லை. அதுவுமன்றி நன்
மையுஞ் செய்கிறது. அந்த நன்மையாதெனின்,
தன்னை வெட்டுபவரைத் தாங்குகிறது. எல்லாவற்
றையும் பொறுத்தலில் பூமி மிகச் சிறந்தது. பொறு
மையால் நிலவுலகை ஒப்பவன் என வால்மீகி முனி
வர் அருளிச் செய்தனர். இந் நிலத்தின் தன்மை
கொண்டு பொறுமையென்னும் பெருங் குணத்தைக்
கற்பிக்கின்றார். தன்னைத் தோண்டுகிறவரை விழா
மல் தாங்கும் நிலம்போலத் தம்மை அவமதிப்பா
ரைப் பொறுத்தல் சிறந்த குணமாகும், என்கின்றார்.
இக்கருத்தை,

**அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலத் தம்மை
இகழ்வார்ப் பொறுத்த றலை**

என்னுங் குறளால் விளக்கினார்.

ஒருவனது நிழல் அவன் எங்கே சென்றாலும்
தொடர்ந்து போகின்றது. அவன் நின்றாலும் இருந்
தாலும், கிடந்தாலும் அவனை விட்டு நீங்காது எவ்
வளவு தூரம் சென்றாலும், நிழல் தான் எவ்வளவு

நீண்டு சென்றாலும், அவனை விடாமல் அவன் செல்லுமிடம் எல்லாம் தானும் சென்று அவனடியில் தங்கும். இக்காட்சியை நாடோறுங் காண்கின்றோம். ஆனால் அக்காட்சி நமக்கு ஒரெண்ணத்தையும் எழுப்பியதில்லை. ஆனால் தெய்வப் புலவர் இந்நிழலின் தன்மையைக் கொண்டு தீவினையின் நன்மையை நமக்குக் கற்பிக்கின்றார்.

**தீயவை செய்தார் கெடுதல் நிழல்தன்னை
வீயா தடியறைந் தற்று.**

என்பது குறள். ஒருவனது நிழல் நெடிதாகப் போயும், அவன் தன்னை விடாது வந்து அடியின் கண் தங்கிய தன்மைபோல, பிறருக்குத் தீவினைகளைச் செய்தார் அத் தீவினையாலே தாங்கெடுதல் தப்பாதென்பது கருத்தாகும்.

ஒவ்வொரு ஊரிலும் அவ்வூரிலுள்ளார் உண்ணுதற்காக நீருள்ள கிணறு குளம் என்னும் நீர்நிலை அமைந்திருக்கும். அதில் எவர் சென்றாலும், எந்நேரத்தில் சென்றாலும் அவர்க்கு நீரை உதவி. அவர் தாகத்தையும் பசியையும் நீக்குகின்றது இந்தக்காட்சி வள்ளுவர்க்கு பேரறிவாளன் திருவின் தன்மையை நினைப்பூட்டுகின்றது.

**ஊருணி நீர்நிறைந் தற்றே யுலகவாம்
பேரறி வாளன நிரு**

என்பது அவர் வாக்கு. உலகத்தாரெல்லாராலும் நச்சப்படுகின்ற பெரிய ஒப்புர வறிவானுடைய

செல்வம் ஊரின் வாழ்வார் தண்ணீர் உண்ணும் நீர்நிலை நிறைந்தாற்போலும் என்று கற்பிக்கிறார். இவ்வவமை எவ்வளவு பொருத்தமாக இருக்கக் காண்கிறோம். தாகத்தாலும் பசியாலும் வருந்தும் சீவராசிகட்காகவே ஊர்கடோறும் நீர்நிலைகள் அமைந்து இருக்கின்றன. அதுபோலவே பசியால் வருந்தும் உயிர்கட்குக் கொடுப்பதற்காகவே கடவுளால் சிலரிடத்துச் செல்வம் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. அப்படியிருந்தும் சிலர் கொடுப்பதில்லை. அதனால்தான் பேரறிவாளன் திரு மட்டுமே பயன்படும் என்றார் நீர்நிலையில் நீரும் எப்பொழுதும் குளிர்ந்திருக்கும். பேரறிவாளன் உள்ளமும் குளிர்ந்து இரக்கமுடையதாய் இருக்கும்.

புள்ளென்னும் சொல் பறவையென்னும் பொருள் குறிக்கும் பொதுப் பெயராகும். எனினும் சிறப்பாக புள் என்னும் சிறப்புப் பெயர் வாய்ந்த ஒருவகைப் பறவையும் உண்டு. அது முட்டையினின்றும் வெளிப்படும்போதே பறந்துபோகும் வன்மையும் இயல்பும் உடையது. இப்பறவையின் இயல்பைக் கொண்டு வள்ளுவர் நமக்கு உயிரின் ஓர் அரிய உண்மையை விளக்கிக் காட்டுகிறார்.

**குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறந் தற்றே
யுடம்போ டுயிரிடை நட்பு**

என்பது குறள். நமது உயிருக்கும் உடலுக்கும் உள்ளதாகிய நட்பு புள்ளின் முட்டைக்கும் அதற்குள்ளிருந்த பறவைக்கும் உள்ள தொடர்புபோலும் என்பது கருத்து. முட்டையில் கருவாயிருந்த உயிர்

பருவம் வந்து வெளிப்பட்டு வெளியே வரும் வரைக் கும் அம்முட்டை அதற்கு ஆதாரமாயிருந்தது. இதுபோலவே உடம்பினின்று உயிர்பிரியும் வருங்காலம் வரையும், உயிர்க்கு உடம்பு ஆதாரமாயிருக்கின்றது. இரண்டாவது முட்டையினின்றும் வெளிப்பட்டுப்போன புள்ளாகிய குஞ்சு மீண்டும் அம்முட்டையில் வந்து சேர்வதில்லை. அதுபோலவே உடம்பை விட்டுப் போன உயிரானது பின்பு அவ்வுடம்பில் சென்று ஒருபோதும் சேர்வதில்லை. இப்படியாகப் புள் என்னும் சிறப்புப் பெயர்வாய்ந்த பறவையின் இயல்பைக் கொண்டு உயிரின் உண்மையை விளக்கிய திறம் கண்டு உணர்ந்து மகிழ்வதற்குரியதாகும்.

கூகையென்னும் பறவை யிருக்கின்றது. அதனைக் கோட்டான் என்றுங் கூறுவர். இதற்கு இரவில் மாத்திரம் கண் தெரியும், பகலில் தெரியாது. காக்கைக்குப் பகலில் மாத்திரம் கண் தெரியும். இரவில் தெரியாது. கூகை காக்கையினும் வலியதாய பறவை. அங்ஙனமாயினும் கண் தெரியாததால், தன்னின் வலியதாய கூகையைக் காக்கையானது பகற் பொழுதில் வெல்லும் இயல்புடையது. அது போலவே பகைவருடைய மாறுபாட்டை வெல்லக் கருதுகின்ற அரசர்க்கும் வெல்லுதற்கேற்ற காலம் அவசியம் வேண்டும். இப்பறவைகளின் இயல்பினால் அரசர் வினை செய்யத் தொடங்கும்போது அதற்கேற்ற காலத்தை அறிதல் அவசியம் என்பதை,

பகல்வெல்லுங் கூகையைக் காக்கை இகல்வெல்லும்
வேந்தர்க்கு வேண்டும் பொழுது.

என்னுங் குறளினால் வற்புறுத்துகின்றார். இக்
கருத்தைத் தழுவி யே சீவகசிந்தாமணி ஆசிரியரும்,

இடத்தொடு பொழுதுநாடி யெவ்வினைக் கண்ணு
[மஞ்சார்,
மடப்பட லின்றிச்சூழு மதிவலார்க் கரியதுண்டோ
தடத்திடைக் காக்கையொன்றே யாயிரங்கோடி கூகை
யிடத்திடை யழுங்கச் சென்றங் கின்னுயிர் செகுத்த
[தன்றே.

என்று அழகாகக் கூறியுள்ளார்.

இனி நீரில் வாழும் முதலையிருக்கின்றது. அது
தனக்குரிய ஆழமுடைய நீரிலேயாயின் மிக வலிமை
யுடைய யானை முதலிய பிராணிகளை யெல்லாம்
இழுத்துச் சென்று வெல்லுந் திறமுடையது. நிலைப்
படா நீரினிடத்துப் பிறவுயிர்கள் நின்றல் முடியாமையால்
அவையெல்லாம் முதலைக்கு எளியனவாகும்.
ஆனால் அம்முதலை நீரைவிட்டு நீங்கிக் கரையிலிருக்
கும்பொழுது அதனை நாய் முதலிய சிறு பிராணிகள்
தாமும் இழுத்துச் சென்று வெல்லுந் திறமுடைய
யன. அவை சஞ்சரித்தற்குரிய நிலத்தினிடத்து அம்
முதலை சஞ்சரித்தல் முடியாமையால் அஃது அந்தச்
சிறு பிராணிகட் கெல்லாம் எளிதாகின்றது. இம்
முதலையின் இயல்பான தன்மையைக் கொண்டு அரசர்
இடனறிந்து வினைமேற் செல்ல வேண்டுமென்று
நாயனார் கற்பிக்கின்றார்.

**நெடும்புனலுள் வெல்லும் முதலை அடும்புனலின்
நீங்கின் அதனைப் பிற**

என்று அருளிஞார்.

நாட்டில் வாழும் காகம் என்னும் பறவை இருக்கின்றது. எங்குஞ் சாதாரணமாய் யாவருங் காணக் கூடியது. அதில் ஓர் சிறந்த குணம் இருப்பதை யாவரும் அறிவர். காகங்கள் தமக்கு இரையாயின கண்டவிடத்து மறையாது, தனக்கு இனமாகிய பிற காகங்களைக் கரைந்து அழைத்து, அவைகளோடு சேர்ந்து உண்ணும் இயல்பு அமைந்தன. “காகமுறவு கலந்துண்ணக் கண்டீர் செகத்தீரே” என்றார் தாயுமானவரும். காகம் தனியே ஒரு போதும் உண்பதில்லை. காக்கையைப் போல தன்னினத்தையும் சேர்த்து உண்பவர்க்கே பகையின்மையும் பெருஞ் செல்வமும் முதலிய ஆக்கங்கள் உண்டாகும். இதனை நாயனார்,

**காக்கை கரவா கரைந்துண்ணும் ஆக்கமும்
அன்னநீ ரார்க்கே உள**

என்று அருளிச் செய்தார். சாதாரண காக்கையின் சிறந்த இயல்பான குணத்தைக் கொண்டு விழுமிய உண்மையை உலகத்தார்க்குக் கற்பிக்கும் திறம் கண்டு மகிழ்தற்குரியது.

இன்னும் நன்றாகப் பல நூல்களைக் கற்றிருந்தும் அவற்றைப் பிறர்க்கு விளங்கும் வகை எடுத்துக் கூறும் ஆற்றலில்லாத மக்களைப் பற்றிக் கூறும் போது நாயனார்,

**இணரூழ்த்து நாரு மலரணையர் கற்ற
துணர விரித்துரையா தார்.**

என்று அருளிச் செய்தார். கற்றுவைத்த நூலைப் பிறர் அறியும்வண்ணம் விரித்து உரைக்க மாட்டாதவர் கொத்துக் கொத்தாய் மிக மலர்ந்தும் நாருத பூவை ஒப்பர் என்பது இக்குறளின் கருத்தாகும். கொத்துக் கொத்தாய் மலர்ந்து அழகியதும் நாருத பூவும் முருக்கம் பூவாதும். அதனை ஒருவரும் விரும்புவதும் இல்லை. நற்கருமங்களுக்கு உபயோகப் படுத்துவதும் இல்லை. எனவே முருக்கம் பூவுக்குச் சமமாவர். ஒரு மலரைக் காணும்போது அதனது இதழ் நிறம், அழகு என்பவற்றைக் கண்டுவாயும் இன்புறுவது இயல்பு. ஆயின் ஒரு மலரின் சிறந்த நலம் அதன் மணமேயாகும். இதுபற்றியே “மணமிலா மலரென மதிப்பேன்” என்று ஓரிடத்தில் கூறப்படுகிறது. மணமற்ற மலர் மாண்புடைத்தன்று. அதுபோல பல நூல்களையும் கற்றுணர்ந்த அறிஞரைக் காண்பது நன்று. கல்வி என்னுஞ் செல்வத்தைக் கொண்டிருத்தலால் அவர் காட்சி பெரிதும் இன்பமளிக்கிறது. ஆனால் தாம் கற்ற பொருளைப் பிறர்க்கு எடுத்து விளக்க மாட்டாமையால் அவர் கல்வி மணமற்ற மலர்போல பயனற்றதாகின்றது. கல்வியோடு சொல்வன்மையும் அமைந்திருத்தலே சிறப்பு. அப்படி அமைதலும் அருமையாகும். இதனாலேயே நாலடியார் என்னும் சிறந்த நூலிலும் “கல்வியோடு சொல்வன்மை பொன் மலர் நாற்றமுடைத்து” என அழகுபெறப்பாடியுள்ளார். சாதாரண முருக்கம் பூவின் இயல்

பினால், பேச்சுவன்மை இல்லாத கற்றவரது தன்மையை விளங்கக் கூறியுள்ளார்.

ஒவ்வொருநாளும் கண்ணாடியைப் பார்த்து மக்கள் தங்களை அழகுசெய்வார். ஆனால் ஒருவரும் அதனைக்கொண்டு வேறு எதுவும் சிந்திப்பதில்லை. பளிங்கின் தன்மையைக்கொண்டு முகத்தின் தன்மையை விளக்குகிறார்.

**அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோ நெஞ்சங்
கடுத்தது காட்டும் முகம்**

என்பது குறள். தன்னை அடுத்த பொருளது தன்மையை தானே கொண்டு காட்டும் கண்ணாடி போல, ஒருவன் நெஞ்சத்து நிகழ்வதனை அவன் முகம் தானே கொண்டு காட்டும் என்பது கருத்தாகும். மனம் களிப்புடன் இருந்தால் முகம் மலர்ந்தும், மனம் துயருற்று இருந்தால் முகம்வாடியுமிருக்கும். “ஒருவன் முகனுரைக்கு முண்ணின்ற வேட்கை” “முன்னம் முகம் போல முன்னுரைப்பதில்” என்னும் ஆன்றோர் செய்யுட்களின் அடிகளும் “அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும்” என்னும் பழமொழியும் இக்கருத்தை வலியுறுத்துகின்றன.

மானத்தைப்பற்றிக் கூறும்போது, தலைமயிரைக் கொண்டு மானமிழந்தவரது தன்மையை விளக்குந்திறங்கண்டு அகமகிழ்கின்றது.

தலையின் இழிந்த மயிரனையர் மாந்தர்

நிலையின் இழிந்தக் கடை.

என்பது புலவர் வாக்கு. குடிப்பிறந்த மாந்தர்தம் உயர்ந்த நிலையை விட்டுத் தவறிய

வழி, தலையைவிட்டு வீழ்ந்த மயிரினை ஒப்பர் என்பது இக்குறட்பாவின் கருத்தாகும். மக்கள் தமது பிறப்பிற்கும் நிலைக்கு மொத்த ஒழுக்கத்தில் தவறாதிருப்பார்களாயின் எல்லாராலும் போற்றப்படுவதையும் மதிக்கப்படுவதையும் காண்கிறோம். ஆனால் அவர்கள் தமது நிலையிலிருந்தும் தவறி இழிந்த நிலையை அடைவார்களானால் எல்லோராலும் அவமதிக்கப்படுவார்கள். தலையிலுள்ள மயிர்தனக்குரிய தலையில் இருக்கும்போது எண்ணெய்பூசி மலர் சூடி நன்றாகத் திகழுகின்றது. ஆனால் அம்மயிரானது, தலையினின்றும் உதிர்த்து கீழே விழுமானால் தனது சிறப்பு இழந்து, காலால் மிதியுண்டு, மண்ணில் புரண்டு துடைப்பத்தால் குப்பையிலே தள்ளப்படுகிறது. இவ்வுவமையின் பொருத்தம் மனதிற்கு பெரியதொரு இன்பம் அளிக்கிறது.

இன்னும் பாம்பின் தன்மையைக் கொண்டு உடன்பாடி ல்லாதவராகிய உட்பகையாளரின் தன்மையைக் கூறுகின்றார். பிராணிகளுக்குள்ளே பாம்பு மிகவும் பொல்லாதது. அது தீண்டினால் ஒருவன் தப்புவது அருமை. அதனாலேதான் ஒளவைப் பிராட்டியார் “பாம்பொடு பழகேல்” என்று அருளிச் செய்தார். மனப் பொருத்தமில்லாதாரோடு கூட ஒருவன் வாழும் வாழ்க்கை ஒரு குடிலுள்ளே பாம்போடு கூட உறைந்தாற் போலும் என்று உவமை மூலம் கூறுகின்றார்.

**உடம்பா டிலாதவர் வாழ்க்கை குடங்கருட்
பாம்போ டுடனுறைந் தற்று**

என்பது குறள். குடில் என்பது சிறிய குடிசை. அந்த இடச்சிறுமையாலும் பயிற்சியாலும் பாம்பால் ஒரு நாளைக்குக் கொல்லப்படுதல் நிச்சயம். அது போல உட்பகையாளருடன் சீவித்தால் அவனு யிர்க்கு இறுதி வருதல் ஒருதலை என்பது உவமையாற் பெற்றும். உட்பகையாளரைப் பாம்போடு உவமை கூறுதல் மிகவும் பொருத்தமாக இருப்பதைக் காண்கின்றோம். அதுவுமன்றி அறிந்த பொருளின் தன்மையைக்கொண்டு அறியாதபொருளை விளக்குந் திறம் மகிழ்ச்சியளிக்கிறது.

கவரிமான் என்னும் ஒருவகைச்சாதி மான் காட்டில் வாழுகிறது. அந்த மான் தன்னிடமுள்ள மயிர்த் திரளில் ஒரு மயிர் நீங்கினும் அதற்கு மனம் பொருது தன்னுயிரை மாய்த்துக் கொள்ளும் இயல்புடையது. இதனையறிந்த வேடர் வழியில் முள்ளைப் போட்டு அதனைச் சிக்கச் செய்து இலகுவாகப் பிடிப்பார்களாம். இதனை நன்குணர்ந்த நாயனார்,

**மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமா அன்றார்
உயிர்நீப்பர் மானம் வரின்**

என்று கூறினார். ஒரு மயிர் தன்னைவிட்டுப் பிரிந்தாலும் உயிர்வாழாத மானைப்போல மானமே சிறந்த அணிகலமென்று கருதும் உயர்குடிப் பிறந்தோர் மானம் அழிய நேருமாயின் உயிர்நீப்பர் என்பது இக்குறளின் கருத்தாகும். இக்கருத்தைத் தழுவினியே “மானம் அழிந்த பின் வாழாமை முன்னினிதே” என இனியவை நாற்பது என்னும் நூலிலும் கூறியிருத்தல் நினைத்தற்குரியது.

25942C

நச்சு மரமும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. நஞ்சையுடைய மரம் என்பது கருத்து. எட்டிமரம் போன்றது. அது பழுத்தால் ஒருவர்க்கும் பயனில்லை. அதைத் தின்றாலும் சீவமோசமுண்டாகும். எட்டி பழுத்தென்ன? ஈயாதார் வாழ்ந்தென்ன? என்ற பழமொழியும் உண்டு. இந்த நச்சு மரத்தின் தன்மையினாலே நச்சப்படாதவன் செல்வத்தைப் பற்றிக் கூறினார்.

**நச்சுப் படாதவன் செல்வம் நடுவூருள்
நச்சு மரம்பழுத் தற்று**

என்பது குறள். ஒருவராலும் விரும்பப்படாதவன் செல்வம் பயன்படுதல், ஊரின் நடுவே நச்சு மரம் பழுத்தாற் போலும் என்பது கருத்து. நச்சு மரத்தின் பழம் ஒருவர்க்கும் பயன்படாதவாறுபோல நச்சுப் படாதவன் செல்வமும் ஒருவர்க்கும் பயன்படாதென்பதாம். இவ்வாறு நாயனார் உவமையினாலும் நீதி கற்பிக்கின்றார் என்பது தெரிகிறது.

VI

குறள்கள் விளக்கும் கதைகள்.

நீதியை வள்ளுவர் சில இடங்களிலே சரித்திரங்களாலே விளக்கிச் செல்கின்றார். அச்சரிதங்களை உரை கூறவந்த பரிமேலழகர் எடுத்துக்காட்டி விளக்குகின்றார். அப்படியான சரிதங்கள் வருமிடங்களை ஆராய்வாம். நீத்தார் பெருமையைப் பற்றிக் கூறும் பொழுது.

**ஐந்தவித்தா னூற்றல் அகல்விசம்பு ளார்கோமான்
இந்திரனே சாலுங் கரி.**

என்று கூறுகின்றார். புலன்களில் செல்கின்ற அவா ஐந்தனையும் அடக்கினானது வலிக்கு அகன்ற வானத்துள்ளார் இறைவனாகிய இந்திரனே போதிய சான்றாகும். இந்திரன் ஐந்தவியாது சாபமெய்தி நின்று அவித்தானது ஆற்றல் உணர்த்தினான். அச்சரிதம் வருமாறு: கௌதம முனிவரது மனைவியாகிய அகலிகையின் மீது பல நாளாகக் காதல் கொண்டிருந்த தேவேந்திரன் ஒரு நாள் நள்ளிரவிலே பொழுது விடியுங்காலத்துக் கோழி கூவுவது போலக் கௌதமராச்சிரமத்துக்கு வந்து கூவ அதுகேட்ட முனிவர் எழுந்து சந்தியாகாலஞ் சமீபித்ததென எண்ணிக் காலைக் கடன் கழித்தற்கு ஆற்றிற்குச் செல்ல, அப்பொழுது இந்திரன் இதுவே சமயமென்று அம்

முனிவர் உருக்கொண்டு ஆச்சிரமத்துட் சென்று அவனோடு கலக்க அவனும் முனிவரல்லர் என்று உணர்ந்தும் விலக்காமல் உடன்பட்டிருக்க, அதனை ஞானக்கண்ணினால் அறிந்து உடனே மீண்டுவந்த முனிவர் அவனைக் கருங்கல் வடிவமாம்படி சபித்து, இந்திரனையும் உடம்பு முழுவதும் பெண் குறியுடையனும் படியும் ஆண்குறி யிழக்கும்படியும் சபித்தனர் என்பதாம்.

அன்பிலா ரெல்லாந் தமக்குரிய ரன்புடையா ரென்பு முரியர் பிறர்க்கு

அன்பில்லாதவர் பிறர்க்குப் பயன் படாமையின் எல்லாப் பொருளானுந் தமக்கே உரியர். அன்புடையார் அவற்றினையன்றித் தம் உடம்பாலும் பிறர்க்கு உரியர். அப்படியாகத் தன் என்பையும் கொடுத்தவன் சிபி. அக்கதை வருமாறு:

சிபி என்னுஞ் சக்கரவர்த்தி அரசு புரிகையில் அவனது மேன்மைக் குணத்தைப் பரீட்சிக்கும்படி இந்திரன் பெரும் பருந்தாகவும் யமன் சிறு புருவாகவும் வடிவமெடுத்துப் புருவைப் பருந்து துரத்திவர அப்புரு சக்கரவர்த்தியைச் சரணடைய அரசன் அதற்கு அபயமளிக்க பின்னேவந்த பருந்து என் இரையைக் கொடுத்துவிடு என்றுகேட்க மன்னவன் அடைக்கலம் புகுந்தவரை ஆதரியாது விடுதல் அதிபாதகமாதலால் இதையன்றி எதைக்கேட்டாலும் கொடுப்பேன் என்றான். பருந்து இந்தப் புருவளவு எடையுள்ள தசை உன் உடம்பிலே அரிந்து கொடு என்றது. வேந்தன் சம்மதித்து உடனே உடம்பி

லு ள் ள உறுப்புக்களையெல்லாம் ஒவ்வொன்றாக அறுத்து வைத்தான். வைத்தும் எடை குறைந்த படியால் தானே தராசுத் தட்டிலேறி எடையை நிறைத்தான். நிறைக்க உடனே அத்தேவர்கள் தோன்றி மிக வியந்து வேண்டின வரங்களை யளித்துப் போயினர் என்பது கதை.

எனைவகையாற் தேறியக் கண்ணும் வினைவகையான் வேறாகு மாந்தர் பலர்.

அரசன் தனக்குரிய வினையாளரை எல்லா வகையானும் ஆராய்ந்து தெளிந்து வினையை வைத்த பின்னும் அவ்வினையின் இயல்பானே வேறுபடும் மாந்தர் உலகத்துப்பலர். இதற்குக் காட்டிய கதை வருமாறு:

கட்டியங்காரன் சீவக சிந்தாமணி என்னும் பெருங்காப்பியத்தின் கதாநாயகனான சீவகனது தந்தை சச்சந்தன் என்னும் அரசனுடைய மந்திரிகளில் ஒருவன். சச்சந்தன் தனது மனைவியாகிய விசயையினிடத்து அளவிறந்த காதல் கொண்டு அவளோடு இடைவிடாது இன்புற்றிருக்க எண்ணி நிமித்திகள் முதலிய மந்திரிமார் கூறிய உறுதிமொழியைச் சிறிதும் கொள்ளாமல், கட்டியங்காரனையே நம்பி அவனிடம் இராச்சியத்தை ஒப்பித்து அவனையே அரசனாக்கிவிட்டுத் தான் அந்தப்புரத்திற் சென்று சுகிக்திருந்தான். கட்டியங்காரன் அரசனைக் கொன்று இராச்சியம் முழுவதையும் தானே ஆளக்கருதி அறிவுடையோர் சொற்கேளாமல், தன் மைத்துனனாகிய மதனனோடு ஆலோசித்து அரசனிருக்கும்

அந்தப் புரத்தைச் சேனைகளோடு வளைத்தான். தனியான அரசனோடு போர் விளைத்தான். ஈற்றில் அரசனைக் கொன்றுவிட்டான்.

**இறைகாக்கும் வையக மெல்லா மவனை
முறைகாக்கு முட்டாச் செயின்.**

வையகத்தையெல்லாம் அரசன் காக்கும். அரசனை முட்டவந்துழியும் முட்டாமற் செலுத்துவனாயின் செங்கோலே காக்கும். முட்டாமற் செலுத்தியமையை மகனை முறை செய்தான் கண்ணும், தன்கைகுறைத்தான் கண்ணுங் காணலாம். மகனை முறைசெய்தான், நீதி தவறாது தன் புத்திரனை மரணத்தண்டனை செய்த மனு நீதிச்சோழன். மனு முறைகண்ட சோழன் என்றும் வழங்கப்படுவான். அவ்வரலாறு வருமாறு: சோழ நாட்டிலே திருவாரூரிலே அரசியற்றிய மனு நீதி கண்ட சோழன் என்னும் அரசனது புத்திரன் இளம்பிராயத்திலே ஒரு நாள் தேரிலேறி வீதியிற் சென்றான். அப்போது ஒரு பசுக்கன்று துள்ளிவந்து அத்தேர்ச்சில்லின் அடியில் அகப்பட்டு இறந்தது. அதுகண்ட தாய்ப்பசு மிக வருந்திற்று. அதனையறிந்த இராசகுமாரனும் மிகவும் மனம் வருந்தினான். இப்படியிருக்கையில் கன்றை இழந்த பசு துன்பம் பொறுக்கமாட்டாமல் கதறிக்கொண்டு கண்ணீர் பெருக ஓடிச்சென்று அரண்மனை வாயிலில் கட்டியுள்ள ஆராய்ச்சிமணியைக் கொம்பினால் அடித்தது. மன்னவன் ஒரு மந்திரியால் நடந்த செய்தியை அறிந்து மனந்தளர்ந்து இதற்குப் பரிகாரம் யாது? எனக் கேட்டான் அதற்

குத் தரும நூலில் விதிக்கப்பட்டதை குமாரனுக்குச் செய்விப்பதே தருமம் என்றனர். அரசன் இது சரியல்ல என நினைத்து மகனைக் கிடத்தித் தேரை மேலே செலுத்தும்படி கட்டளையிட்டான். மந்திரி அதற்குச் சம்மதியாது உயிர் விட்டான். அரசன் தனது புத்திரனைத் தானே கிடத்தித் தேரை மேலே ஓட்டினான். இந்த அரிய செய்கையைக் கண்டு எல்லாரும் ஆச்சரியப்பட்டனர். தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தனர். அரசனது தரும நெறியையும் நடுவு நிலைமையையும் கண்டு களித்து சிவபிரான் தரிசனந்தந்து, பசுக்கன்று, இராசகுமாரன், மந்திரி மூவரையும் பிழைத்து எழுந்திருக்கச் செய்து மறைந்தனர்.

தன் கைகுறைத்தான்—தன் கையைத் தானே வெட்டிக்கொண்ட குலசேகர பாண்டியன். அவ்வரலாறு வருமாறு: குலசேகர பாண்டியன் ஒரு நாளிரவில் மாறுவேடம்பூண்டு நகர சோதனை வருகையில் ஒரு பிராமணன் வீட்டில் அழுகுரல் உண்டானதைச் செவியுற்று மறைந்து நின்று உற்றுக்கேட்டான். அப்பொழுது அந்த வீட்டுக்குரிய அந்தணன் காசியாத்திரை செல்ல உத்தேசித்ததை அவன் மனைவியறிந்து என்னைத் தனியே விட்டுப்போதல் தகுமா? என்று புலம்பினான். அதற்கு அப்பார்ப்பனன் நமது அரசன் மிக நீதிவான், அவனே யாதொரு தீங்கும் நிகழாதவாறு உன்னைப் பாதுகாப்பான், என்று சொல்லிப் போயினான். அது கேட்ட அரசன் நம்மை இப்படி நம்பிச்சென்ற பிராமணனது

மனைவிக்கு ஒரு குறையும் நேரிடாதபடி காப்பது நமது கடமையென்று கருதி அன்று முதல், நாள் தோறும் இரவில் மாறுவேடம்பூண்டு அவ்வீட்டினருகில் காவல் காத்து வந்தான். இங்ஙனம் பலநாட்கழிந்தபின் ஒருநாட் பகலில் அவள் கணவன் மீண்டு வந்து சேர்ந்தான். அச்செய்தியை அறியாத அரசன், அந்நாளிரவில் அவ்வீட்டினுள் ஆடவர் அரவம் கேட்டு, யாரோ சோரநாயகன் போலும் என்று சந்தேகித்து வாயிற் கதவைக் கையினால் தட்டினான். உள்ளிருந்த அவள் கணவன் யார் என்று வினவ, அரசன் அக்குரலால் அவனை அவள் கணவனே என்று அறிந்து மறைந்தான். இங்ஙனம் நள்ளிரவில் கதவிடித்தல் இவள் சோரநாயகன் இயல்போ என்ற சந்தேகம் அவ்வந்தணனுக்குண்டாகாமல் இருக்கவீடுகள் தோறும் கதவைத் தட்டிக்கொண்டே போனான். மறுநாள் அந்தப் பிராமணனும் மற்றவர்களும் கூடி அரசன் முன்னிலையில் வந்து தங்கள் வீட்டு வாயில் கதவை நடுநிசியில் தட்டிப்போன கள்வனைக் கண்டுபிடித்துத் தண்டனை செய்யவேண்டுமென முறையிட்டனர். அது கேட்டு அரசன் இங்ஙனம் குற்றம் செய்தவனுக்குரிய சிட்சை யாது? என மந்திரிகளை வினாவினான். அதற்கு அவர்கள் அவன் கையைக்குறைத்து விடுவதே முறைமையென்றனர். அரசன் உடனே தன் கையைத் தறித்தான். நடந்த செய்தியை யாவரும் அறியும்படி கூறினான். பின்னர் கடவுளருளால் பொற்கையமையப் பெற்றுப் பொற்கைப் பாண்டியன் என்னும் பெயரோடு அரசு செலுத்தினான்.

**பேராண்மை யென்ப தறுகணென் றுற்றக்கா
லூராண்மை மற்றத னென்கு**

பகைவர்மேற் கண்ணோடாது செய்யும் மறத்
தை நூலோர் மிக்க ஆண் தன்மையென்று சொல்லு
வர். அவர்க்கு ஒரு தாழ்வு வந்துழி கண்ணோடி
அது தீர்த்துக் கொள்ளுதற் பொருட்டு உதவி செய்
தலை நூலோர் அதற்குக் கூர்மை என்று சொல்லு
வர். உரை கூறப் போந்த பரிமேலழகர் இக்குறட்
பாவிற் கு இலங்கையர் வேந்தன் போரிடைத் தன்
ருளை முழுதும் படத்தமியனாய் அகப்பட்டானது
நிலைமை நோக்கி அயோத்தியாரை மேற்சொல்லாது
இன்று போய் நாளை நின்றருளையொடு வாவென விட்
டாற் போல்வது, என இக்கதையை எடுத்துக்
காட்டாக காட்டியுள்ளார். அக்கதை வருமாறு:—

இலங்கையில் நடந்த இராம இராவண யுத்தத்
தில் முதல்நாட் போரில் இராமனது அம்புகளால்,
இராவணன் கிரீடங்களையும் ஆயுதங்களையும் சேனை
களையும் இழந்து சோர்ந்து வெள்கி தலைகுனிந்து
நின்ற சமயத்தில் இராமபிரான் இப்படி யாவும் இழந்
தவனை இப்பொழுது கொல்லலாகாது என்று, திரு
வுளம் பற்றி அவனை நோக்கி தமியனாய் வெறுங்கை
யுடன் இருக்கின்ற உன்னை இப்பொழுது நான் கொல்
லேன். நீ இன்று உயிர் தப்பிச் சென்று சேனைகளையும்
ஆயுதங்களையும் சித்தஞ்செய்து கொண்டு நாளைக்
குப் போருக்கு வா என்று பலவாறு இரக்கத்தோடு

சொல்லி அனுப்பியருளினன் என்பதாம். இன்று போய் நாளை வா என்று இராமபிரான் கூறியதை,

ஆளையாவுனக் கமைந்தன மாருத மறைந்த
பூளையாயின கண்டனை யின்றுபோய்ப் போர்க்கு
நாளைவாவென நல்கினன் நாகிளங் கழுகின்
வாளைதாவுறு கோசலை நாடுடை வள்ளல்

என்ற கம்பராமாயணச் செய்யுளால் அறியலாம்.

புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா புணர்ச்சிதா
னட்பாங் கிழமை தரும்.

ஒருவனோடு ஒருவன் நட்பாதற்கு புணர்ச்சியும் பழகுதலுமாகிய காரணங்கள் வேண்டுவதில்லை. இருவர்க்கு மொத்த உணர்ச்சிதானே நட்பாமுரிமையைக் கொடுக்கும். நட்பிற்கு புணர்ச்சி, பழகுதல், உணர்ச்சியொத்தல் என்னுங் காரணங்கள் மூன்றும். இவற்றுள் உணர்ச்சி யொத்தலே சிறப்புடைத்தென்பது கூறப்பட்டது. இக்குறட்பாவிற்குப் பரிமேலழகர் கோப்பெருஞ் சோழனுக்கும் பிசிராந்தையார்க்கும் போல உணர்ச்சி யொப்பின் அதுவே உடன் உயிர் நீங்கும் உரிமைத்தாய நட்பினைப் பயக்கும் என்னுங் கதையை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இக்கதை வருமாறு:—

கோப்பெருஞ்சோழன் சோழ நாட்டில் உறையூரில் இருந்து அரசாண்ட ஒரு சோழராசன். செய்யுள் செய்தலில் வல்லவன். பிசிராந்தையார்க்கு உயிர் நண்பன். இவன் தன் பிள்ளைகளிருவரோடு பகைமை கொண்டு போர் செய்தற்கு எழுந்தபோது புல்லாற்றூர் எயிற்றியனார் என்னும் புலவராற் சமாதானம்

செய்யப்பெற்றான். பின்பு எல்லாவற்றையுந் துறந்து வடக்கே சென்று உயிர் நீத்தான்.

பிசிராந்தையார் ஒரு புலவர். பாண்டிய நாட்டிலுள்ள பிசிரென்னும் ஊரிலுள்ளவர். ஆந்தையென்பது இவரது பெயர். இவர் அறிவு நிரம்பிய மனைவியையும் மக்களையும் தன்கருத்தின்படி தவறாமல் ஒழுகும் ஏவலாளரையும் உடையவர். சான்றோர் பலரோடு சேர்க்கையுள்ளவர். வாய்மை முதலிய பல நற்குணம் வழுவாதவர். முதிர்ந்த பின்பும் நரையில்லாதவர். வேற்று நாட்டவராகிய இவர்கோப்பெருஞ் சோழனைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டதே யொழிய, நேரில் கண்டு பேசிப்பழகாதவர். அப்படியிருந்தும் அவரிடத்து உயிர் நண்புடையராயிருந்தார். அவ்வாறே கோப்பெருஞ் சோழனும் இவரிடத்திலே உயிர் நண்பரானார் பிசிராந்தையார் அரசனிடத்து மிக்க அன்பு பொருந்திய உரிமையால் தம்பெயரைப் பிறர்க்குச் சொல்லும்போது என் பெயர் சோழன் என்று அவன் பெயரைத் தம் பெயராகச் சொல்லும் இயல்புடையார். அவன் துறந்து வடக்கே சென்று சேர்ந்தபோது, தன் நண்பனாகிய பிசிராந்தையார் தன் நிலைமையைக் கேட்டுத் தவறாமல் வருவார் என்று எதிர்பார்த்தார் அவன் செய்தியைக் கேட்ட பிசிராந்தையார் மனம் பொருது உடனே தாமும் துறந்து அவனிருந்த இடத்தே சென்று அவன் உயிர் நீத்த பொழுது தாமும் உடன் உயிர் நீத்தனர்.

ஏந்திய கொள்கையார் சீறி னிடைமுறிந்து
வேந்தனும் வேந்து கெடும்.

காத்தற்கு அருமையான உயர்ந்த விரதங்களை யுடைய பெரியார் வெகுள்வராயின், அவராற்றலான் இந்திரனும் இடையே தன் பதம் இழந்து கெடும். இக்குறளிற்குப் பரிமேலழகர் நகுடனென்பான் இந்திரன் பதம் பெற்றுச் செல்கின்ற களிப்பு மிகுதியான், அகத்தியன் வெகுள்வதோர் பிழை செய அதனாற் சாபமெய்தி அப்பதம் இடையே இழந்தான் என்பதை உட்கொண்டு இவ்வாறு கூறினார் என உரை கூறு கின்றார்.

நகுடனென்னும் சந்திரகுலத்து அரசன் நூறு அசுவ மேதயாகஞ் செய்து இந்திர பதம் பெற்றுச் சிவிகைமேல் ஏறிச்சென்றான். அப்போது இந்திராணிமேல் வைத்த களிப்பு மிகுதியால் தன் சிவிகை தாங்கிச் செல்கிற ஏழு முனிவர்களுள், குறு முனிவ ராதலால் மெதுவாய் நடந்த அகத்தியரை நோக்கி விரைவிற் செல்கவென்பான் ஸர்ப்ப ஸர்ப்ப ஓடு ஓடு என்று கூறினான். அகத்தியர் வெகுண்டு நீ ஸர்ப்பமா குதி என்று சபித்தார். அவன் அவ்விந்திர பதமிழந்து உடனே பாம்பாகி நிலத்தில் கிடந்தான். இக்கதையினால் தவத்தாற் பெரியராய முனிவர்களை அவமதிக்கக் கூடாது என்பது தெளிவாக விளங்குகின்றது.

**கவறுங் கழகமும் கையுந் தருக்கி
இவறியார் இல்லாகி யார்**

கவற்றினையும் அஃதாடுங்களத்தினையும் அவ்வா டற்கு வேண்டுங் கைத்தொழிலினை மேற்கொண்டு கைவிடாத வேந்தர், முற்காலத்துத் தாமுளரா கியே இலராகி ஒழுகினார். முற்காலத்து வேந்தர் சூதாடியதால், எல்லாவற்றையும் இழந்து இலரா

யினர் என்பதாம். இப்பாவிற்சு இவ்விவருதலாற் பாண்டவரும் தம்மரசுவிட்டு வனத்திடைப்போய் ஆண்டு மறைந்தொழுகினாரென அனுபவங் காட்டியவாறு என உரை கூறியிருக்கின்றார்.

சூதை விரும்பி அதனை ஆடியதால் பஞ்சபாண்டவர் தம்முடைய இராச்சியத்தைத் தோற்று இழந்து பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் காட்டிற்சென்று உறைந்து ஓராண்டு காட்டில் மறைந்து ஒழுகினார் என்பது கதை. ஆகவே இக்குறட்பா சூது இவ்வாறான தீமைகளையெல்லாம் விளைக்குமென அனுபவங் காட்டிக் கற்பிக்கின்றது.

VII

அணிகள்.

நூல்களை ஐயந்திரிபறக் கற்றுணர்தற்கு இலக்கணம் தருக்கம் நிகண்டு முதலிய நூல்கள் இன்றியமையாதன. இவற்றுள்ளே சொற்பொருள்களை முட்டறுத்து விளக்குவது இலக்கணம். இவ்விலக்கணம் எழுத்து சொல் பொருள் யாப்பு அணி என ஐந்து பாகுபாடுடையது. இவ்வைந்தனுள்ளும் பாஷைகளுக்கெல்லாம் பொதுவாக நின்று அவற்றினைச் சிறப்பிப்பது அணி. அணியெனினும் அலங்காரம் எனினும் ஒக்கும். சரீரத்திற்கு ஆடை ஆபரணங்கள் போலக் கவிகளுக்குச் சோபையைச் செய்யும் விசேடமாயுள்ள தன்மைதானே அலங்காரமெனப்படும். அணியிலக்கணத்திற்குப் பெரும்பாலும் தண்டியலங்காரமே பலராலும் படிக்கப்பட்டு வருகின்றது. தண்டியலங்காரம் படிப்பதற்கு இன்பமானது. திருக்குறளாகிய திவ்விய நூலிலும் இடையிடையே அலங்காரங்கள் அமைக்கப்பெற்றிருக்கின்றன. அப்படி அமைந்துள்ள இடங்கள் சிலவற்றை ஆராய்வாம்.

உவமையணி

உவமையணியாவது பண்பும் தொழிலும் பயனும் என்கின்ற இவைகாரணமாகப் பொருளோடு

பொருளை ஒன்றும் பலவுமாகப் பொருந்தவைத்து
அவ்விரு பொருட்சும் ஒப்புவமை தோன்றும்படி
சொல்லப்படுவது.

பண்பும் தொழிலும் பயனுமென் றிவற்றின்
ஒன்றும் பலவும் பொருளொடு பொருள்புணர்த்
தொப்புமை தோன்றச் செப்புவதுவமை — (தண்டி)

ஒப்புவமையறிதற்குக் காரணமாய் நிற்கும்
பொருள் உபமானம் எனவும், உவமிக்கப்படும்
பொருள் உவமேயம் என்றும் சொல்லப்படும். உப
மானத்தினை உவமையென்றும் உபமேயத்தினை
பொருள் என்றுஞ் சொல்வர்.

கொக்கொக்க கூம்பும் பருவத்து மற்றதன்
குத்தொக்க சீர்த்த விடத்து
அறைபறை யன்னர் கயவர் தாங்கேட்ட
மறைபிறர்க் குய்த்துரைக்க லான்.

வினைமேற் செல்லாதிருக்குங் காலத்து கொக்கு
இருக்குமாறுபோல இருக்க, மற்றைச் செல்லுங்கா
லம் வாய்த்த வழி அது செய்து முடிக்குமாறு போல
செய்து முடிக்க. “மடைத்தலையில் ஓடுமீனோட உறு
மீன் வருமளவும் வாடியிருக்குமாம் கொக்கு” என்ற
ஒளவையார் வாக்கையும் நோக்குக “இரைதேர்
கொக்கொத்து” என்றார் மாணிக்கவாசகரும். மீன்
கோடற்கிருக்கும் வழி அது வந்து எய்தும் துணை
யும் முன்னறிந்து தப்பாமற் பொருட்டு உயிரில்லது
போன்றிருக்கும். எய்தியவழி பின் தப்புவதற்கு
முன்பே விரைந்து குத்தும். இருப்பிற்கும் செய

லிற்கும் கொக்கு உவமைகளின், இப்பாவில் **தொழிலுவாய்** என்னும் அலங்காரம் அமைந்துள்ளது.

தாங்கேட்ட மறைகளை இடந்தோறும் தாங்கிக்கொண்டு சென்று பிறர்க்குச் சொல்லுதலான் அறையப்படும் பறையினையொப்பர். பறையென்பது கையால் இடந்தோறும் சுமந்துகொண்டு சென்று ஒருவன் சொல்லிய விஷயத்தை யாவருக்கும் அறிவிப்பதுபோன்று, கீழ் மக்கள் தாங்கேட்ட இரகசியத்தை உட்கொண்டு சென்று பிறர்க்குச் சொல்லுவர். என்றதனால் இதுவும் **தொழிலுவாய்**.

**உப்பமைந் தற்றூற் புலவி யதுசிறிது
மிக்கற்று னீள விடல்.**

புலவி, கலவியின்பஞ் செயற்குவேண்டும் அளவிற்குதல், உப்பு உண்ணும் உணவுகளை இன்சுவைய வாக்கற்கு வேண்டுமளவிற்குதல் போலும், அதனை அவ்வளவிற்கு சிறிது மிகவிடுதல், அவ்வப்பு அளவின் மிக்காற்போலும். உப்பு மிக்க வழியுண்பது சுவையிலையாயினாற்போல புலவி மிக்கவழி கலவி இன்பம் இல்லையென்றமையின் இது **பண்புவமை** என்னும் அலங்காரம் அமைந்தது.

**குற்றமோ கண்ணோ பிணையோ மடவரல்
நோக்கமும் மூன்று முடைத்து.**

என்னை வருத்துதலுடையமையால் கூற்றமோ? என்மேல் தாட்சணிய முடைமையால் கண்ணோ?

வெருவுதலுடைமையால் பிணையோ? அறிகின்றி
 லேன். இம்மாதின் கண்களின் நோக்கம் இம்முன்
 றன் தன்மையை உடையது என்று தலைமகளைக்
 கண்ணுற்ற தலைமகன் அவள்நோக்கினையை வருத்
 தங்கூறுகின்றான் கூற்றமோ கண்ணோ பிணையோ
 என்று ஐயப்பொருள் தரும் ஓகாரம் சேர்த்துக்கூறு
 தலால் ஐயவுவமை அணியின்பாற்படும்.

வலியி னிலைமையான் வல்லுருவம் பெற்றம்
 புலியின்றோல் போர்த்துமேய்ந் தற்று.

மனதைத் தன் வழிப்படுத்தும் வலியில்லாத
 இயல்பிளையுடையான் வலியுடையார் வேடத்தைக்
 கொண்டு தான் அதன் வழிப்படுதல், பசு காவ
 லர் கடியாமற் புலியின்றோலைப் போர்த்துப் பைங்
 கூழை மேய்ந்தாற்போலும் பயிரைக் காப்பவர்
 அதட்டி ஓட்டாமைக்குக் காரணம், புலி பசித்தா
 லும் புல் தின்னாது என்றதனாலும் பயத்தினாலுமாம்.
 அதுபோல உலகத்தார் தவத்தோர் காமநுகரார் என்
 னன்றதனாலும், அவர்களிடத்துப் பயத்தானும் அவர்
 களது ஒழுக்க விடயத்தில் சந்தேகப்படார். இவ்
 வாறு தனக்குரிய இல்லாளையும் துறந்து வலியுமின்
 றிப் பிறர் சந்தேகியாத உருவமுங் கொண்டு நின்ற
 வன் மனவழிப்படுதலாவது தன்மனமோடிய வழியே
 ஓடிமறைந்து பிறர்க்குரிய மகளிரை விழைதலாம்.
 அவ்வாறாதல், பெற்றம் தனக்குரிய புல்லை விட்டுப்
 பிறர்க்குரிய பைங்கூழை மேய்ந்தாற்போலும். பெற்
 றம் புலியின்றோல் போர்த்து மேய்தல். உலகத்து இல்

லாதது. அதனை ஒரு பொருளுக்கு உபமானமாக்கிக் கூறுதலால், இக் குறட்பா **இல்பொருளுவமை** என்னும் அலங்காரம் அமைந்தது. இதனை அபூதவுவமை என்றுங் கூறுவர். அபூதம் இல்லாதது.

**நிலத்தியல்பா நீர்திரிந் தற்றுகு மாந்தர்க்
கினத்தியல்ப தாகு மறிவு.**

தான் சேர்ந்த நிலத்தின்து இயல்பானே நீர் தன் தன்மைதிரிந்து அந்நிலத்தின் தன்மையாக மாறும். அதுபோல மாந்தர்க்குத் தாஞ்சேர்ந்த இனத்தின்து இயல்பானே அறிவு தன் தன்மைதிரிந்து அவ்வினத்தின் தன்மையாக மாறும். விசம்பின் கண்தன் தன்மைத்தாய நீர்நிலத்தோடு சேர்ந்தவழி நிறம் சுவை முதலிய பண்புகள் திரிந்தாற்போல ஒருவரோடுஞ் சேராது தனித்திருக்கும்போது தன் தன்மைத்தாய அறிவு பிற இனத்தோடு சேர்ந்த வழிக்காட்சி முதலிய தொழில்கள் திரியுமெனத் திருட்டாந்தத்தினால் விளக்கினமையின் இது **எடுத்துக்காட்டணியாகும்** நிலத்தியல்பால் நீர் குணம் மாறுவதை “அப்பென்றும் வெண்மையதாயினு; மாங்கந்நிலத்தியல்பாய்த் தப்பின்றியே குணவேற்றுமை தான்பல சார்தலினால்” என்ற பட்டினத்தடிகள் பாட்டானும் அறியலாம்.

உருவகம்

“உவமையும் பொருளும் வேற்றுமை யொழிவித் தொன்றென மாட்டின. : துருவக மாகும்” (தண்டி)

உபமானம் உபமேயம் என்னும் இரண்டினையும் வேறுபாடு நீக்கி ஒன்றென்றுணர்ந்து கொள்ளும்படி மயங்கச் செய்யின் அஃது உருவக அணியாகும்.

**உரனென்னுந் தோட்டியா னோரைந்துங் காப்பான்
வரனென்னும் வைப்பிற்கோர் வித்து**

திண்மையென்னுந் தோட்டியால் பொறிகளாகிய யானை ஐந்தினையும் தத்தம் புலன்கள் மேற்செல்லாது காப்பான் வீட்டுலகத்திற்கு ஓர் வித்தாம். ஐம்பொறிகளையும் அடக்கியாளும் வலிய அறிவினன் தவறாது வீட்டுலகத்தைப் பெறுவான் என்பது கருத்து.

**மெய்வாய்கண் மூக்குச் செவியெனப் பேர்பெற்ற
ஐவாய வேட்கையவாவினைக் — கைவாய்க்
கலங்காமற் காத்துய்க்கு மாற்ற லுடையான்
விலங்காது வீடு பெறும்.**

என்ற பாட்டாலும் அக்கருத்து வலியுறுத்தப்படுகின்றது. நல்லறிவைத் தோட்டியாக உருவகப்படுத்தினதற்கு ஏற்ப பஞ்சேந்திரியங்களை யானைகளென்னொமையால் இஃது **ஏகதேசவுருவக** அணியாகும் ஒருபொருளின் உறுப்புக்களுள் ஒன்றினைமாத்திரம் உருவகஞ் செய்து கூறுவது இவ்வணியின் இலக்கணமாகும்.

**இடுக்கண்கால் கொன்றிட வீழு மடுத்தான்றும்
நல்லாளிலாத குடி.**

வீழுங்காலத்துப் பற்றுவன கொடுத்துத்தாங்க வல்ல ஆண்மகன் பிறவாத குடியாகிய மரம், துன்

பமாகிய கோடரி புகுந்து தன்முதலை வெட்டிச் சாய்க்க ஒரு பற்றின்றி வீழும். ஒரு குடி கெடுங் காலத்து அக்குடிக்குப் பற்றுக்கோடாக நின்று தாங்க வல்லவன் அக்குடியிற் பிறந்த நல்ல ஆண்மகன். அப்படியான ஆண்மகன் இல்லாத குடி அழிந்து விடும். இக்கருத்தைப் பின்வரும் நாலடியார்ச் செய்யுளிலும் காணலாம்.

**சிதலை தினப்பட்டட ஆலமரத்தை
மதலையாய் மற்றதன் வீழுன்றி யாங்குக்
குதலைமை தந்தைகட் டோன்றிற் றுன்பெற்ற
புதல்வன் மறைப்பக் கெடும்.**

மேற்குறளிலே இடுக்கணைக் கோடரியாகவும் குடியை மரமாகவும் ஊகிக்குமாறு வைத்ததனால், **குறிப்புருவகம்** என்னும் அலங்காரம் அமைந்துள்ளது.

**இரவென்னு மேமாப்பி ரேணி கரவென்னும்
பார்தாக்கப் பக்கு விடும்**

இவ்வறுமையென்னும் கடலை இதனாற் கடத்து மென்று கருதி ஒருவனேறிய இரவென்னும் சேம மற்ற தோணி அதன்கண் ஓடுங்கால் கரத்தல் என்னும் பாரோடு தாக்குமாயின் பிளந்துபோகும். வறுமையை முயற்சியாற் பொருளீட்டித் தீர்க்கவேண்டும். அதை விடுத்து இரத்தலினாற் தீர்க்கமுடியாது. கரத்தலையுடையாரிடத்து இரத்தல் வறுமையைப் போக்க இயலாமையால் அதனை இரத்தலால்

நீக்கலாமென்று அத்தொழிலைக் கொள்ளற்க என்பதாம். முக்கியமான வறுமையைக் கடலென்று உருவகஞ் செய்யாது, இரவு, கரவுகளை முறையே தோணி பார் என்று உருவகஞ் செய்தமையால், இக்குறள் **அவயவவுருவகம்** என்னும் அலங்காரத்தின் பாற்படும். அவயவியை உருவகப்படுத்தாது அவயவத்தை மாத்திரம் உருவகம் செய்வது அவயவவுருவகமாகும்.

பின்வருநிலை.

“முன்வருஞ் சொல்லும் பொருளும் பலவயிற்
பின்வரு மென்னிற் பின்வரு நிலையே”. (தண்டி)

ஒரு செய்யுளிலே முன்வந்த சொல்லும் பொருளும் தனித்தனியாயினுங் கூடியாயினும் பல விடங்களில் பின்வருமாயின் அது பின்வருநிலை என்னும் அணியாகும்.

“குன்றி னனையாருங் குன்றுவர் குன்றுவ
குன்றி யனைய செயின்”

குடிப்பிறப்பான் மலைபோல உயர்ந்தோரும் தாழ் தற் கேதுவாய செயல்களை ஒரு குன்றியளவாயினும் செய்வராயின் தாழ்வர் என்பதாம். குன்றி என்பது குன்றிமணி; சிறுமைக்கு எடுத்துக் காட்டப்பட்டது. குன்றி என்னுஞ் சொல் பல இடங்களில் பின்வந்தமையால் இக்குறள் **சொற்பின்வருநிலை** என்னும் அணியின் பாற்படும்.

**சொல்லுக சொல்லிற் பயனுடைய சொல்லற்க
சொல்லிற் பயனிலாச் சொல்**

சொற்களிற் பயனுடைய சொற்களைச் சொல்லுக. சொற்களிற் பயனில்லாத சொற்களைச் சொல்லாதொழிக. இங்கே முன்வந்த சொல்லும் பொருளும் பின்னும் பலமுறை வந்து வழங்குதலால் இக்குறள் **சொற் பொருட்பின்** வருநிலை என்னும் அலங்காரம் அமையப்பெற்றது.

**நோயெல்லா நோய்செய்தார் மேலவா நோய்செய்
நோயின்மை வேண்டு பவர் [யார்**

வேறொரு பிராணிக்குத் தீங்கு செய்தவர்க்கே பலவகைத் தீங்குகளும் வரும். ஆதலால் தம் உயிர்க்குத் தீங்குவேண்டாதார் பிறிதோர் உயிர்க்கும் தீங்குசெய்தல் ஆகாது. உவர்க்களத்தில் உப்பு விளைய முயற்சி செய்தவர்க்குப் பயன் உப்பாகவே இருத்தல்போல, பிறர்க்குத் தீங்கு செய்தவர்க்கும் பயன் தீங்காகவே இருக்கும். இக்குறளில் நோய் என்ற ஒரு சொல் இன்னொரு என்ற பொருளில் பலகால் வந்தமையால் இதுவும் மேலையலங்காரமாகும். பொருள் வேறுபடாது ஒரு சொல் மீண்டும் மீண்டும் ஒரு செய்யுளில் வருவது இவ்வணியின் இலக்கணமென்க.

வேற்றுப் பொருள் வைப்பு.

யாதேனுஞ் சொல்லும்படி தொடங்கிய பொருளை ஒரு தன்மையோடு சொல்லி அதனைச்

சாதிக்கும் பொருட்டு வலியுடையமற்றொரு பொருளை உலகறிந்த அத்தன்மையை ஏற்றிவைத்துச் சொல்வது வேற்றுப் பொருள் வைப்பு என்னும் அணியாகும்.

“கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரிமட்
டென்னாற்றுங் கொல்லா வுலகு”

தமக்கு நீர் உதவுகின்ற மேகங்களினிடத்து உயிர்கள் என்ன கைம்மாறு செய்கின்றன. ஆதலான் அம்மேகங்கள் போல்வார் செய்யும் கொடையும் பிரதியுபகாரம் நோக்குவனவல்ல. ஒப்புரவு செய்யுங்கால் கைம்மாறு கருதிச்செய்ய வேண்டாம். எல்லார்க்கும் நீர் சுரந்து தருகின்ற மாரிக்கு உலகம் கைம்மாறு செய்வதுண்டோ? என்றவாரும். கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு என்ற பொதுப் பொருளை “மாரிமாட்டு என்னாற்றுங் கொல்லோ உலகு”, என்ற சிறப்புப் பொருள் சமர்த்தித்து நின்றதனால் இது **வேற்றுப் பொருள்** என்னும் அலங்காரமாகும்

வேற்றுமையணி

உபமான உபமேயங்களுள் யாதாயினு மொன்றை வெளிப்படையாகவாவது குறிப்பாகவாவது விசேடமுறையாகச் சொல்வது வேற்றுமையணியின் பாற்படும்.

“கூற்றினுங் குறிப்பினு மொப்பிடையிரு பொருள்
வேற்றுமைப் படவரின் வேற்றுமையதுவே.”

என்பது தண்டியலங்காரம்.

தீயினாற் சுட்டபு ணுள்ளாறு மாருதே
நாவினாற் சுட்ட வடு மடுகி கியபிற்றுநி க்ர்பிணு

ஒருவனை ஒருவன் தீயினாற் சுட்டபுண் உடம்
பிலே காணப்பட்டாலும் மனத்தின் கண் அப்பொழு
தே ஆறும். அவ்வாறின்றி வெவ்வுரையுடைய நா
வினாற் சுட்டவடு மனத்திடத்தும் எக்காலத்தும்
ஆருது. ஆறிப்போதலால் தீயினாற் சுட்டதனைப்
புண் என்றும், ஆருது கிடத்தலால் நாவினாற் சுட்
டதனை வடு என்றுங் கூறினார். தீயும் வெவ்வுரை
யும் சுடுதல் தொழிலால் ஒக்குமாயினும், ஆருமை
யால் தீயினும் வெஞ்சொல் கொடிது என்னும்
கருத்துத் தொனிக்கின்றமையின், இது குறிப்பான்
வந்த வேற்றுமையணி ஆகும்.

ஒட்டணி

கருதிய பொருடொகுத் தது புலப்படுதற்
கொத்ததொன் றுரைப்பினஃ தொட்டென மொழிப
(தண்டி)

பாடும் புலவன் தன்னாற் கருதப்பட்ட பொருளை
மறைத்து அதனைப் புலப்படுத்தும் பெருட்டு அது
போன்ற பிறிதொன்றினைச் சொல்லுமாயின் அதனை
ஒட்டென்னும் அணியென்பர். உவமைப்போலி,
பிறிதுமொழிதல், நுவலா நுவற்சி என்றுங் கூறுவர்.

பீலிபெய் சாகாடு மச்சிறு மப்பண்டஞ்

சால மிகுத்துப் பெயின்.

நுனிக்கொம்ப ரேறினா ர:: திறந் தூக்கி
 னுயிர்க் கிறுதியாகி விடும்.
 கடலோடா கால்வ நெடுந்தேர் கடலோடு
 நாவாயு மோடா நிலத்து.

இவை மூன்று குறட்பாவும் ஒட்டணியின்
 பாற்படும்.

மயிற்றோகைக் கண்களை நிரம்ப ஏற்றப்பெற்ற
 பண்டியும், அதனைப் பொறுக்குமளவின்றி மிகுத்து
 ஏற்றின் அச்சமுறியும். எளியர் என்று பலரோடு
 பகைகொள்வான், தான் வலியனையாயினும் அவர்
 சேர்ந்த வழி வலியழியும் என்னும் பொருள் தோன்ற
 நின்றமையின் **பிறிது மொழிதல்** என்னும் அலங்
 காரம் அமைந்துள்ளது.

மரக்கிளையின் நுனிக்கண்ணை ஏறினார், தம்
 மூக்கத்தால் அவ்வளவினைக்கடந்து மேலும் ஏற
 நினைப்பாராயின், அது அவ்வுயிர்க்கு இறுதியாய் முடி
 யும். பகைவர்மேல் செல்வான் தான் செல்லலாமள
 வுஞ் சென்று நின்றான். பின் அவ்வளவில் நில்லாது,
 மன எழுச்சியால் மேலுஞ் சென்றால் வினை முடி
 யாது அவனுயிர்க்கு முடிவாம் என்னும் கருத்துத்
 தோன்ற நின்றமையின், இதுவும் மேலை அலங்கார
 மாகும். இவையிரண்டானும் வலியறிதல் கூறப்
 பட்டது.

நிலத்தின் கண் ஓடும், கால்வலிய நெடிய தேர்
 கள் கடலின்கண் ஓடமாட்டா. கடலின்கண் ஓடும்

நாவாய்களும் நிலத்தின்கண் ஓடமாட்டா பகைவர்
மேற்போருக்குச் சென்றார், பகைவர் இடங்களை
அறிந்து அவற்றிற்கேற்க உபகரணங்களான் வினை
செய்க என்னும் பொருள் தோன்ற நின்றமையின்
இக்குறளும் மேலையலங்காரமாகும்.

தற்குறிப்பேற்றம்.

இயங்கியற் பொருளிடத்தாவது நிலையியற்
பொருளிடத்தாவது இயல்பாக நிகழுந் தன்மையை
ஒழித்துக் கவிஞன் வேறொரு பிரகாரத்தை நன்கு
சிந்தித்து அதனை ஏற்றிச் சொல்லுதல் தற்குறிப்
பேற்றம் என்னும் அணியாகும்.

அறனோக்கி யாற்றுங்கொல் வையம் புறனோக்கிப்
புன்சொ லுரைப்பான் பொறை

பிறர் நீங்கிய சமயம் பார்த்து, அவரது குற்றத்
தைக் காட்டும் நின்தைச்சொல் உரைப்பானது உடம்
பின் சமையை, நிலம் இக்கொடியது பொறுத்தலே
எனக்கு அறமெனக் கருதிப் பொறுக்கின்றது
போலும். நிலம் எல்லாவற்றையும் பொறுத்தல்
இயல்பாயினும் இது பொறுத்தற்கு முடியாது என்
னும் கருத்தை உட்கொண்டு அறனோக்கி ஆற்றுங்
கொல் என்றார். பாவிக்குடைய உடம்பைப் பூமி
தேவிக்குப் பாரமென்பது நூற்கொள்கை. புறங்
கூறுவானுடைய உடம்பு பூமிக்குப் பாரமாம். அற
னோக்கி யாற்றுங்கொல் என்றதில் **தற்குறிப்பேற்
றம்** என்னும் அலங்காரம் அமைந்துள்ளது.

இலேசவணி.

ஒன்றனைப் புகழ்வதுபோலப் பழித்தலும், பழிப்
பதுபோலப் புகழ்தலும் இலேசவணியாகும் என்பர்,

பெரிதினிது பேதையார் கேண்மை பிரிவின்கட்
பீழை தருவதொன்றில்.
நன்றறி வாரிற் கயவர் திருவுடையார்
நெஞ்சத் தவல மிலர்
தேவ ரணையர் கயவ ரவருந்தா
நேவன செய்தொழுக லான்.

இவை மூன்று குறட்பாக்களும் புகழ்வார்
போன்று பழித்தவாறு. ஆகவே இலேசவணியின்
பாற்படும் ஒரு சாரார் இதனை வஞ்சப்புகழ்ச்சி
யணி என்றுங் கூறுவர். பின் பிரிவுவந்துழி அப்
பிரிவு இருவர்க்குந் தருவதொரு துன்பமும் இல்லை.
ஆதலால் பேதையாரோடு கொண்ட நட்பு மிக
இனிது நாள்தோறும் பேதையார் நட்புத் தேய்ந்து
வருதலால் துன்பந்தராது. பிரியுங் காலத்து உள
தாகும் துன்பத்தைப் பேதையாயினார் தம்முட்
கொண்ட நட்புத் தராதாகலின், அந் நட்புங் கற்ற
றிந்தார் தம்முட்கொண்ட நட்பினும் மிக இனிது
என்று புகழ்வார் போன்று, பேதையார் நட்பு நா
டோறுந் தேய்ந்து வருதலாற் பயனற்றது என்னும்
பழிப்புத் தோன்றக் கூறியதனால் இது இலேசவணி
அல்லது வஞ்சப்புகழ்ச்சியணி யாகும். தமக்கு
உறுதியாவன அறிவாரின், அவையறியாத கீழ்மக்கள்
நன்மையுடையவர். ஏனெனின் மேலோர்போல,

பழிபாவங்காரணமாகத் தம் நெஞ்சத்தின் கண் கவலை யிலர். கீழ்மக்கள் எதற்கும் சிறிதும் அஞ்சவும் மாட்டார்கள். துக்கிக்கவும் மாட்டார்கள். கயவ ரைத் திருவுடையர் என்று புகழ்ந்தாற்போல இகழ்ந் ததனால் இதுவும் மேலையலங்காரம். தேவரைப் போன்று தம்மை ஒரு வரையறைக்கு உட்பட்டி ருக்குமாறு கட்டளையிடுபவர் இல்லாமல் கயவரும் தாம் விரும்புவனவற்றைச் செய்து நடத்தலான் தே வரும் கயவரோடு ஒப்பாவர். தேவர் உயர்ந்தோ ராதலால் அவரைக் கட்டளையிடுபவரில்லை. கயவரோ அடங்காதவராதலால் அவரையும் நியமிப்பாரில்லை. இவ்வாறு கட்டளையிடுவார் இல்லாமை இருவர்க் கும் ஒத்திருப்பினும், தேவர்க்கு நியமிப்பாரில்லாமை அவருடைய உயர்ச்சியாலும், கயவர்க்கு நியமிப்பா ரில்லாமை அவருடைய இழிவினாலும் ஆகியன என்பது குறிப்பாக விளங்குகிறது. தேவரனையர் கய வர் என்று புகழ்வார்போன்று பழித்ததனால் இது வும் மேலையலங்காரம்,

நி ர னி றை

அன்பு மறனு முடைத்தாயி னில் வாழ்க்கை பண்பும் பயனு மது.

ஒருவன் இல்வாழ்க்கை தன் துணைவிமேற் செய் யத்தகும் அன்பினையும், பிறர்க்குப் பகுத்து உண்ட லாகிய அறத்தினையும் உடைத்தாயின் அவ்வுடை மை அதற்குப் பண்பும் பயனுமாம். அன்புடைமை

பண்பாயிற்று, இவ்வாழ்க்கைக்கு அன்பு, குணமும், பிறர்க்குப் பகுத்துண்டல் பயனுமாக முறையே சென்று இயைதலால், இக்குறட்பாவில் **நிரலிறை** என்னும் அலங்காரம் அமைந்துள்ளது.

மருவிய காதன் மனையாளுந் தானும்

இருவரும் பூண்டர்ப்பி னல்லால் — ஒருவரால்

இவ்வாழ்க்கை யென்னு மியல்புடை வாள்சகடஞ்
செல்லாது தெற்றிற்று நின்றது

என்னும் அறநெறிச்சாரச் செய்யுளும் இப்பா வின் கருத்தை தழுவியது.

விலங்கொடு மக்க ளனைய ரிலங்குநூல்

கற்றூரோ டேனையவர்

விலங்கொடு நோக்க மக்கள் எத்துணை நன்மையுடையர். விளங்கிய நூலைக் கற்றூரோடு நோக்கக் கல்லாதவர் அத்துணைத் தீமையுடையர். இக்குறளில் உபமானத்தில் விலங்கு மக்கள் என்ற முறைமைக்கேற்ப உபமேயத்தில், கல்லார், கற்றார் என நிறுத்தாது மாறுபாடு நிறுத்தியமையால், இஃது **மயக்க நிரலிறை** அணியின்பாற்றயடும் இதற்கு **எதிர் நிரலிறையணி** என்றும் பெயர். முன் வைத்த சொற்களின் முறைமைக்கு மாறுபாடாக அதனை சம்பந்தப்பட்ட சொற்களைப் பின்னர் அடுக்கி வைப்பது இதன் இலக்கணம்.

பரிவருத்தனையணி

பொருள்களைப் பரிமாறுதல் பரிவருத்தனையணியாம். பரிவருத்தனையாவது ஒன்று கொடுத்து வேறொன்று வாங்குதல்.

பொருள் பரிமாறுதல் பரிவருத்தனையே (தண்டி.)

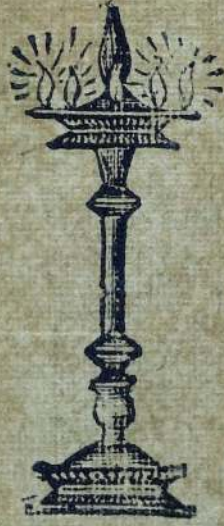
சாயலும் நாணும் மவர்கொண்டார் கைம்மாரு
நோயும் பசலையும் தந்து.

அழகும் நாணும் அழியாமல் ஆற்றல்வேண்டுமென்ற தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது, பிரிகின்றபொழுது அழகு நாண் என்னும் இரண்டிற்கும், பிரதியாகக் காமநோயினையும் பசலையையுந்தந்து, என்மேனியழகினையும் நாணினையும் அவர்கொண்டுபோயினார். பசலையென்பது பசப்பு. தலைமகளைப் பிரிவதனால் உடலில் தோன்றும் நிறவேறுபாடு. சிறந்த இரண்டு பொருள்களைக் கொண்டு அதற்குமாறாக இரண்டு இழி பொருள்களைக் கொடுத்ததாக இக்குறளில் கூறியிருப்பதால் பரிவருத்தனையணி அமைந்துள்ளது.

91080

2594C.C

புலகப் பிரிவு
நூலக சேவை
புலகப் பிரிவு
நூலக சேவை
புலகப் பிரிவு
நூலக சேவை

ஆனந்தா அச்சகம், யாழ்ப்பாணம்.